

Letnik XXV - št. 9, november 2018

Glasilo občine Trzin

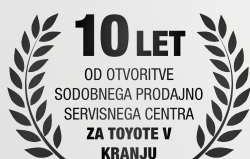
odsev

Jekleni triatlonec
je vsem za zgled
Tone Škrlep

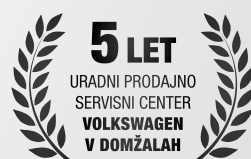
V duhu noči čarovnic
Dve strašni zabavi
in eno veliko veselje

Premagala samo sebe
in vse ovire na poti
Živa Korošec in njen El Camino

Mlada jahačica z jasno
začrtanimi cilji
Tia Ana Tekavec

POMEMBNEJŠI JUBILEJI AVTO CENTRA LOVŠE

Avto Lovše d.o.o.

Pooblaščen prodajalec in serviser vozil Volkswagen in Toyota.

www.aclovse.si

Domžale
Jarška cesta 11
01/ 777-77-77

Kranj
Cesta Staneta Žagarja 65b
04/ 777-77-77

Novi Dacia Duster

Dacia. Zanesljiv partner GRZS.

Kamen na kamen palača,
copat na copat Dacia.

Odpeljti Dacio za ceno copat:

že za **5 €**
na dan!**

Rezerviraj testno vožnjo na www.dacia.si

* Dostopen samo na verziji 4x4. ** Velja ob nakupu preko Dacia Financiranja. Več informacij o ponudbi, pogojih nakupa in informativni izračun mesečnega obroka je na voljo na dacia.si.

Poraba pri mešanem ciklu 4,4 – 10,9 l/100 km. Emisije CO₂ 115 – 158 g/km. Emisijska stopnja: EURO6B, EURO6C in EURO6Dtemp. Emisija NO_x: 0,017 - 0,0428 g/km. Emisija trdnih delcev: 0,00005 – 0,00238g/km. Število delcev (x10¹¹): 0,02 – 32,76. Ogljikov dioksid (CO₂) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM₁₀ in PM_{2,5} ter dušikovih oksidov. Slika je simbolna. Renault Nissan Slovenija, d.o.o., Dunajska 22, 1511 Ljubljana.

AVTOHIŠA
Ljubljana

MALGAJ
Ime s tradicija!

20
let

Avtohiša Malgaj d.o.o., PSC Ljubljana, Tržaška 108, 1000 Ljubljana,
Nova vozila Tel.: 01 20 00 560, Rabljena vozila Tel.: 01 20 00 560,
Servis Tel.: 01 20 00 570, E-mail: prodaja.renault.lj@malgaj.com,
www.avtohisamalgalj.si

Odsev, glasilo občine Trzin

→ Na naslovnici

Jesenska idila v starem delu Trzina
Fotografija: Miha Pavšek

Glavna in odgovorna urednica:

Vesna Sivec Poljanšek, trzin.odsev@gmail.com

Uredništvo:

Tanja Bricelj, Tanja Jankovič, Nataša Pavšek, Miha Pavšek,
Majda Šilar, Dunja Špendal

Redni avtorji prispevkov:

Matjaž Erčulj, Janez Gregorič, Andrej Grum, Boštjan Guček,
Marko Kajfež, Dušan Kosirnik, Barbara Kopač, Zdenka Kopač,
Brigita Ložar, Alenka Marjetič Žnider, Marjetka Pajk, Katja
Rebolj, Zoran Rink

Avtorji fotografij:

Tanja Bricelj, Natalija Nataša Frelj, Tanja Jankovič, Barbara
Kopač, Zinka Kosmač, Miha Pavšek

Lektoriranje:

Darja Tasič

Tehnično urejanje, prelom, priprava za tisk in tisk:

IR IMAGE, d. o. o.

Oglasno trženje:

IR IMAGE, komunikacijska agencija, d. o. o.,
Medvedova ulica 25, 1241 Kamnik
Telefon: 01/ 83 96 400, Faks: 01/ 83 96 411
E-mail: info@ir-image.si

Glasilo izhaja enkrat mesečno v nakladi 1.500 izvodov.
Brezplačno ga prejmejo vsa gospodinjstva v Trzinu.

ISSN 1408-4902

Gradivo za decembrsko številko oddajte najkasneje
do srede, 5. decembra.

Prispevke pošljite v elektronski obliki na naslov uredništva:
trzin.odsev@gmail.com.

V skladu z uredniško politiko in glede na razpoložljivost prostora v glasilu Odsev
si pridržujemo pravico do objave ali neobjave ter krajšanja in preoblikovanja
nenaročeni prispevkov.

Od besed k dejanjem

V dneh, ko pišem te vrstice, nas od vsepovsod zasipavajo s predvolilnimi vsebinami pred prihajajočimi lokalnimi volitvami, v zvezi s katerimi nam županski kandidati vseh vrst obljublajo vse mogoče. Toda ko sem si oni dan na nacionalni televiziji ogledala že tretje soočenje županskih kandidatov največjih slovenskih mest, sem imela vseh teh obljub, iskreno povedano, vrh glave: kandidati so kot za stavo natrošali gledalcem (in potencialnim volivcem) toliko bleščččega, da mi ta predvolilni golaž preprosto ni več teknil.

V življenju me namreč prepričajo in navdušijo dejanja, in to na vseh področjih, ne le pri trenutno tako aktualnih lokalnih volitvah. Kajti če ne pljuneš v roke in če potem ne vztrajaš pri zastavljenem toliko časa, da delo na koncu tudi opraviš, je vse skupaj obsojeno na neuspeh.

Tako tudi mladi Trzinki Živi Korošec, o kateri lahko berete v tej številki Odseva, ne bi uspelo prehoditi 800 kilometrov slovite romarske poti El Camino v Španiji. Samo z obljubami, da bo to nekoč storila, bi bila zgolj ena od vseh tistih, ki imamo v glavi načrtan enak ali podoben cilj. Ampak Živa se je dvignila nad vse sanjače te vrste, vzela pot pod noge in kot za šalo »požrla« nekaj sto kilometrov. Žulji, utrujenost, domotožje? Seveda je bilo tudi vse to na njeni poti, a je prepreke premagala z zavdanja vredno odločnostjo in zagnanostjo.

Podobno se svojih podvigov loteva tudi mlada jahačica Tia Ana Tekavec, ki dosega najboljše, najbolj bleščče rezultate. Obilo odrekanja je potrebnega za to, a Tio Ano ženejo naprej vedno novi cilji.

In da ne pozabim omeniti še »jeklenega« Toneta Škrlepa, tega legendarnega maratona, ki bi lahko jesen življenja preživljal, na primer, ob televiziji, a je klišejsko pritoževanje nad tegobami starosti zamenjal z zahtevnimi rednimi treningi in z načinom življenja, ki mu je zvest tudi še na pragu sedemdesetih.

Prav vsi omenjeni so mojstri dejanj in zato tudi segajo po najsvetlejših zvezdah ...

Naj bodo takšni ljudje iz naše srede vzor vsem nam, in to tudi tistim, ki nam bodo lahko že kmalu, že od druge polovice novembra dokazovali, kako zmorejo svoje besede preletiti (tudi) v dejanja!

Glavna in odgovorna urednica

Vesna Sivec Poljanšek

Občina Trzin

Spletna stran: www.trzin.si
E-mail: info@trzin.si

Telefonske številke:

01/ 564 45 43
01/ 564 45 44
01/ 564 45 50
Faks: 01/ 564 17 72

Uradne ure:

Ponedeljek: 8.00 – 14.00
Sreda: 8.00 – 13.00 in 14.00 – 18.00
Petek: 8.00 – 13.00

Informacije o prireditvah in dogodkih v občini Trzin so na voljo tudi v občinskem informativnem središču na Ljubljanski cesti 12/f oz. na telefonski številki 01/ 564 47 30.

Skupna občinska uprava občin Trzin, Komenda, Lukovica, Mengeš, Moravče, Vodice

»Medobčinski inšpektorat in redarstvo«

Mengeška cesta 9, 1236 Trzin
E-mail: inspektorat@trzin.si

Telefonska številka:

01/564 47 20
Faks: 01/564 47 21

Uradne ure:

Ponedeljek: 9.00 – 11.00
Sreda: 9.00 – 11.00

Soočenje kandidatnih list in strank

Občinska uprava je tudi pred letošnjimi volitvami organizirala soočenje kandidatov, ki bi naslednja štiri leta radi krojili usodo našega kraja in življenje v njem.

V nabiralnike smo tako dobili obvestilo o soočenju kandidatov za župana in tudi kandidatov za člane trzinskega občinskega sveta, a ko so občani 8. novembra ob 19. uri napolnili dvorano kulturnega doma, so nekateri šele tam izvedeli, da jih čaka le soočenje kandidatnih list; nekateri pa so to menda vedeli že prej.

Soočenje je vodil Osmir Ružič - Ružko, ki je že takoj na začetku pojasnil ta zaplet: pošta je bila namreč oddana pred prazniki, sestanek, na katerem so se z glasovanjem odločili, da bo soočenje županskih kandidatov šele v ponedeljek, 12. novembra, pa je sledil šele po praznikih.

Po vseh teh letih delovanja občinske uprave pa bi najbrž lahko pričakovali boljšo organizacijo, se vam ne zdi?

Na soočenju so predstavniki sedmih kandidatnih list in strank za začetek na kratko in bolj ali manj prepričljivo predstavili svoje programe, pri čemer pa so se bolje odrezali kandidati z daljšo vključenostjo v delovanje občine. Volilne obljube kandidatov ste lahko prebrali tudi v prejšnji številki Odseva.

Večina je med prednostnimi nalogami navedla postavitve gasilskega doma, novega kulturnega doma in športne dvorane ter razširitev športne infrastrukture, obvoznico mimo starega dela Trzina in povezavo med Mlakami in OIC. Nekateri so podprli tudi revizijo oziroma znižanje cen komunalnih storitev ter podaljšanje proge mestnega prometa do Trzina. Med zanimivejšimi pa je bila napoved uvedbe participatornega proračuna in zmanjšanja števila občinskih svetnikov in s tem vzpostavitve večinskega volilnega sistema. V nadaljevanju soočenja so predstavniki list in strank odgovarjali na vprašanja, ki so jih občani poslali na elektronski naslov občine, in tudi na vprašanja iz občinstva. Med poslano elektronsko pošto se je pojavilo nekaj predlogov in vprašanj v zvezi s kulturno dediščino (višina sredstev za obnovo župnijske cerkve) in naravno dediščino (zaščita trzinskega gozda in voda), s prometom (ureditev

PARTICIPATORNI (participativni) PRORAČUN je sistem razporejanja dela proračunskega denarja tako, da o njegovi porabi odločajo neposredno občanke in občani. Ti predlagajo in nato izberejo projekte, za katere mislijo, da bodo izboljšali življenje v njihovi soseski. S tem se aktivno vključijo v procese upravljanja občine, poveča se transparentnost občinskega poslovanja in učinkovitost porabe javnega denarja, vzpostavita se dialog in zaupanje med občani in občinsko upravo. Višina sredstev, namenjenih financiranju takih projektov, določi občina v postopku predloga proračuna. Na grobo se celotni cikel izvaja v štirih fazah: občani predlagajo projekte, občina te projekte ovrednoti, občani na glasovanju izberejo projekte za izvedbo, na koncu pa jih občina izvede. Participatorni proračun so prvič uvedli leta 1989 v brazilskem mestu Porto Alegre, v nekaj desetletjih pa se je ta način razširil po vsem svetu. Pri nas sta ga prvi uvedli občini Ajdovščina in Komen (uredili so vaška jedra, rekreativne površine, posodobili avtobusne postaje ...), zatem so ga uvedle občine Nova Gorica, Logatec, Ankarani in Maribor, počasi pa ga uvajajo tudi drugod.

javne razsvetljave in pločnika na Mengeški cesti, plužeja njenih bankin in posodobitev železnice) in s problematiko ljudi z motnjami v duševnem razvoju. Iz občinstva pa so prišla vprašanja glede prostora za delovanje društva tabornikov, glede ureditve povezovalne poti med Mlakami in OIC ter nespluženih bankin in pločnikov ob Mengeški cesti, glede popoldanskih prevozov osnovnošolcev, ki živijo v OIC, iz šole domov (pouk se jim končuje ob različnih urah), glede zaščite šolskega igrišča pred človeškimi in pasjimi iztrebki, pa o možnosti in poteku trase Ljubljanskega mestnega prometa do Trzina, o možnosti vključevanja otrok v vrtec med letom in o umiritvi prometa na Jemčevi cesti ob jutranji konici.

Sodeč po vprašanjih bi bilo morda smiselno ponovno organizirati zборе občanov, saj so pokazala, da svetniki pravzaprav sploh nimajo pravega stika z občani in njihovimi potrebami oziroma ga imajo le z ožjim krogom. Že pred osmimi leti je Miro Štebe v Odsevu napisal: »Idealno bi bilo, če bi novi svetniki združili sile in začeli skupaj premagovati težave, ki jih bodo čakale pri vodenju občine. Tekmovali bi lahko le v tem, kdo bo dal boljše predloge, kdo bo za Trzin naredil več.«

Zaključila pa bom z besedami ene od predstavnic kandidatnih list: »Bodite odgovorni tudi vi, dragi občani in občanke, in pojdite na volitve.«

Upam, da ste tako tudi storili. ●

Tanja Jankovič, foto: Tjaša Jankovič

Pomoč na domu

Pomoč na domu v občini Trzin izvaja na podlagi koncesijske pogodbe Dom počitka Mengeš. Storitve izvajajo socialni oskrbovalci, usposobljeni za oskrbo na domu, te storitve pa so:

- pomoč pri osnovnih dnevnih opravilih,
- gospodinjstva pomoč in
- pomoč pri ohranjanju socialnih stikov.

Osnovni namen in cilj izvajanja storitev pomoči na domu je, da omogočimo upravičencem čim bolj kakovostno bivanje v domačem okolju, s tem pa hkrati nadomeščamo institucionalno varstvo.

Trudimo se, da zagotavljamo uporabnikom prijazno in strokovno oskrbo in da jim tako pomagamo ohranjati samostojnost v domačem okolju.

Pomoč na domu izvajamo vse dni v tednu, tudi ob sobotah, nedeljah in praznikih, med 7. uro in 14.30.

Tudi kosila razvažamo vse dni v tednu.

Foto: Freepik

Podrobnejše informacije na telefonskih številkah **051 327 317** in **01 723 7228** in na spletni strani **www.dpm.si**. ●

Županske karte razdeljene na novo

Lokalne volitve so za nami in v dneh, ko berete novembrski Odsev, so že znani prvi (verjetno še neuradni) rezultati. Karte so torej na novo razdeljene, mi pa vseeno pogledajmo, kako so se kandidati za župana občine Trzin predstavili volivcem slab teden pred lokalnimi volitvami, v ponedeljek, 12. novembra, in kako so na soočenju odgovarjali na vprašanja občanov.

Na začetku je imel vsak od njih na voljo tri minute za svojo predstavitev, potem pa so sledili enominutni odgovori na vprašanja iz občinstva in na vprašanja, ki so prispela po elektronski pošti. Kandidati so se odločili, da ne bodo ponavljali tem, ki so jih obdelali že na četrtkovi predstavitvi list kandidatov za občinske svetnike, zato so se osredotočili na vprašanja, namenjena njim kot županskim kandidatom; najprej na tista, ki so bila namenjena vsem kandidatom, nato pa še na vprašanja za posameznega kandidata – največ jih je bilo naslovljenih na županskega kandidata Romea Podlogarja.

Peter Ložar se je volivcem najprej zahvalil za izvolitev pred štirimi leti, nato pa je opozoril na uspešnost pri pridobivanju evropskih sredstev, ki se jih je v njegovem mandatu »nabralo blizu dva milijona evrov«. Kot največji prihajajoči projekt je navedel dom zaščite in reševanja in začetek njegove gradnje v prihodnjem letu, med načrtovanimi projekti pa je omenil gradnjo večnamenske športne dvorane in širitev športnega parka v Mlakah z nogometnim igriščem, kolesarskim poligonom in morda še drsališčem na prostem. Poudaril je, da se zavzema za trajnostni razvoj občine in da si želi, da bi bil Trzin prijazen kraj za vse občane. »Kandidiram, ker imam voljo in željo in zdaj tudi izkušnje. Zame bo izvolitev velika čast.«

Jože Lukan je povedal, da kandidira zato, ker se želi lotiti izvajanja bolj socialnih projektov. Poudaril je: »Sem ravno prav trmast in poln energije in želim Trzinu dobro.« Med predvidenimi projekti je omenil ureditev statičnega prometa, povezavo Trzina z ljubljanskim mestnim avtobusom, recikliranje odpadkov, zmanjšanje števila občinskih zakonov in poenostavitev upravnih postopkov. Zaključil pa je: »Voljo in energijo imamo, zdaj je čas, da kaj spremenimo.«

Romeo Podlogar je dejal, da verjame v sistem lokalne samouprave in da se je za njeno pravilno delovanje pripravljen tudi osebno izpostaviti. Ocenil je, da je stanje v Trzinu danes »praktično enako kot pred štirimi leti«, po njegovi oceni pa je za to krivo sodelovanje predstavnikov dveh izvoljenih list v nepodpisani koaliciji z županovo listo. Podlogar je poudaril, da je treba v Trzinu »obrniti nov list in se zazreti v prihodnost«, aktualnemu županu pa je očital »pomanjkanje vizije, znanja in primernih projektov« in obljubil, da se bo ob morebitni izvolitvi sam takoj lotil dela, »naročil urbanistični načrt in pripravil celostno prometno strategijo, stalno imel pred očmi Trzin leta 2030 ter poskrbel, da se bodo vsi na občini zavedali, da je njihova naloga zadovoljevanje potreb skupnosti kot celote.«

Rado Gladek je povedal, da je bila tokratna kandidatura veliko lažja kot pred štirimi leti, saj je v preteklem mandatu opravljal vlogo podžupana in zdaj točno ve, v kaj se podaja. »Trzin je urejena občina delovnih ljudi, zato so tudi prioritete jasno postavljene,« je pojasnil Gladek podobnost med programi in še povedal, da se težave začnejo po volitvah, ko je treba projekte realizirati. Povedal je, da je v predvolilnem času obiskal veliko občanov, jih spraševal po njihovih željah in ugotovil, kot pravi: »Ljudje si želijo složnega sodelovanja izvoljenih občinskih svetnikov.« Zase je omenil, da ni vpleten v rivalstvo med dvema strankama in da predstavlja svež veter, ki je v občini potreben. Ocenil je, da občinska uprava dobro opravlja svoje delo, ker pa je županova naloga predvsem usklajevanje interesov različnih skupin občanov, bi on županovanje opravljal nepoklicno. »Ne iščem službe na občini, želim samo Trzin spreminjati na boljše.«

Marko Kajfež je zaključil predstavitev kratko in jedrnatost, saj je dejal, da ne bo obljubljal, da pa se bo ob morebitni izvolitvi »trudil, da bodo vsi projekti tekli«. Omenil je, da verjetno vsi v publiku poznajo njegovo zavzemanje za dom zaščite in reševanja (Kajfež je poveljnik GD Trzin, op. p.) in vedo, »koliko polen so dobili pod noge«. Navezal se je tudi na projekte, ki so jih omenili drugi kandidati, in dejal, da bi se glede postavitve nove večnamenske dvorane »pogovarjal s kulturniki in bi njih povprašal, kaj resnično potrebujejo«.

Sledilo je več kot dve uri in pol odgovarjanja na vprašanja iz publike, v okviru katerih so se županski kandidati opredeljevali do vseh že znanih občinskih problemov in odgovarjali na vprašanja o svojih kompetencah in na posamezna konkretna vprašanja. Povsem brez osebnih obtoževanj in nekaj ostrih besed ob koncu sicer ni šlo, a v splošnem je bila komunikacija podprta z argumenti in se je odvijala na dostojni ravni, k čemur je pripomogel tudi moderator Osmir Ružnič, ki je spretno krmaril med vprašanji in kandidate opozarjal tudi na odmerjeni čas. ●

Besedilo in fotografiji: Tanja Bricelj

Kandidati za župana so se posedli po enakem vrstnem redu, kot so bili navedeni na glasovalnih lističih (od leve): Peter Ložar, Jože Lukan, Romeo Podlogar, Rado Gladek in Marko Kajfež.

Po uvodnih predstavitvah je sledilo več kot dve uri in pol dolgo odgovarjanje na vprašanja iz publike.

Odprtje razstave o Ivanu Hribarju

Ivan Hribar je zaznamoval svoj čas tako s svojim političnim kot tudi pravniškim in publicističnim delovanjem. V čast temu Trzincu, ki si je zaradi svoje predanosti slovenskemu jeziku, kulturi in narodu nasploh v preteklosti pridobil sloves najbolj priljubljenega ljubljanskega župana, sta Občina Trzin in Medobčinski muzej Kamnik ob koncu oktobra pripravila imenitno razstavo.

Razstava, postavljena na Jefačnikovi domačiji, kjer se je Hribar rodil, 18. septembra 1851, prikazuje njegovo življenje, razvoj in poklicno delovanje s slikovnim gradivom in različnimi Hribarjevimi zapisi. O tem je v nagovoru ob odprtju razstave spregovoril tudi župan Peter Ložar, Hribarjeve besede pa je povzela direktorica Medobčinskega muzeja Kamnik, magistrica Zora Torkar, ki je ob tem navedla še nekaj podrobnosti iz njevega življenja in dela, ki je pustilo opazno sled. Hribar se je med drugim zavzemal za razvoj šolstva in poudarjal pomen posameznikov, ki so kulturno zaznamovali naš prostor, kot, denimo, Trubar in Prešeren.

Večini Slovencev je Hribar znan predvsem kot ljubljanski župan, vendar je sprva deloval kot direktor ljubljanske izpostave češke zavarovalniške banke in je zaradi izredne zagnanosti pri delu prejel tudi naziv častnega občana Ljubljane, nastopil pa je tudi kot poslanec v dežel-

nem zboru, kot prvi poslanec Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev in zatem tudi kot jugoslovanski senator, ki ga je imenoval sam kralj Aleksander. Ko je prvič nastopil službo ljubljanskega župana, pa ga je čakala zahtevna naloga, saj je Ljubljano nedolgo tega prizadel močan potres, zato je bilo mesto potrebno takojšnjih popotresnih ukrepov. V času Hribarjevega županovanja je bil tako sprejet prvi urbanistični načrt mesta, po katerem so nekatere predele popolnoma preuredili oziroma zgradili na novo, denimo Resljevo in Mikošičevo ulico, prišlo je do regulacije Ljubljane, poskrbel je za delovanje tramvaja, elektrarne in plinarne ...

Kljub mnogim osebnim dosežkom in neomajnosti pri boju za našo lastno državo pa je tudi zanj nastopilo obdobje, ko ni več videl izhoda. V času italijanske okupacije se je položaj tako zaostрил, da je Hribar, ovit v našo zastavo, zabredel v Ljubljano in utonil. Slovensko

zemljo je zapustil z besedami: *»Raje svoboden pod zemljo kot nesvoboden zgoraj nje.«*

Še več o Bogomilu Trzinskem, kot je bilo Hribarjevo umetniško ime, lahko izveste na razstavi o njem na Jefačnikovi domačiji v Trzinu. Vabljeni! ●

Besedilo in fotografije:
Barbara Kopač

Mag. Zora Torkar, direktorica Medobčinskega muzeja Kamnik, je v svojem govoru med drugim spregovorila tudi o Hribarjevih dosežkih in uspehih na različnih področjih.

Življenje in delo Ivana Hribarja - Bogomila Trzinskega

Uvodni nagovor trzinskega župana Petra Ložarja ob odprtju razstave

Slovesnost v spomin padlim

Zveza borcev za vrednote NOB Trzin in Občina Trzin sta v soboto, 27. oktobra, pripravili spominsko slovesnost pred spomenikom žrtvam druge svetovne vojne pri trzinski osnovni šoli. V kratkem kulturnem programu so nastopili pevci mešanega pevskega zborč-

Utrinek s slovesnosti v spomin padlim

ka Društva upokojencev Žerjavčki pod vodstvom zborovodkinje Neli Zidar Kos in recitatoriki, osmošolki Nika Zavrl in Kristina Grošelj, sodelovala pa sta tudi praporščaka Zveze veteranov vojne za Slovenijo in Zveze združenj borcev za vrednote NOB Slovenije. Slavnostni govornik je bil predsednik občinske zveze borcev Jože Kosmač, ki je pri spomeniku ob šoli, na katerem so zapisana imena 30 padlih borcev iz Trzina, spomnil še na spominski plošči v Jemčevi in Kmetičevi ulici in na druga spominska obeležja po Sloveniji, ki so, kot je dejal, pomnik junaštva in tragičnih usod ljudi tistega časa, ob tem pa je na kratko orisal tragično usodo nekaterih padlih junakov iz Trzina. Med njimi je bilo tudi nekaj še ne polnoletnih, drugi so ta prag komaj prestopili, tretji pa so bili stari le nekaj več, ko so za lepše življenje vseh nas v vojni vihri skupaj s premnogimi drugimi dali najdražje, kar so imeli – svoje življenje. Govornik pa je vse udeležene slovesnosti spomnil tudi na spomenik vojne za samostojno suvereno Slovenijo, postavljen na mestu, kjer je umrl pripadnik takratne Teritorialne obrambe, ki se je v tistem času preoblikovala v Slovensko vojsko. ●

Besedilo in fotografija: Tanja Jankovič

Veliki čarovniški žur med bloki

Zadnji četrtek v oktobru, pred začetkom krompirjevih počitnic, je mlajša generacija trzinskega turističnega društva Kanja organizirala tradicionalni Veliki čarovniški žur. Letošnja scena je bila po zaslugi čarovnice Ajde nekoliko drugačna kot sicer, dogajanje pa je kot vedno koordinirala velika maga Nuša.

Ploščad se je za tri ure prelevila v začarani prostor, odet v pajčevino, ki so ga varovali duhovi na grmičkih in buče. Čarovniško rajanje je obiskalo veliko mladih družin z malčki, med katerimi je bilo tudi nekaj zamaskiranih v strašljive prikazni, kot je za praznik čarownic primerno. Male čaravnice, okostnjaki, vampiriji in druge šeme so tekali naokoli in se noro dobro zabavali, veliko pa se jih je ustavilo tudi na ustvarjalnih delavnicah, kamor so jih vabile prijazne čaravnice.

Katarina jim je pokazala, kako iz lizike ustvariti duhca, pri Darji so duhca izrezovali iz papirja, Maja jih je usmerjala pri sestavljanju oko-

Za izdelavo slike z okostnjakom iz vatiranih palčk za ušesa je bilo potrebno veliko spretnosti in vztrajnosti.

Na čarovniški žur so tokrat prvič priletele velike čaravnice na metlah in odplesale svoj čarovniški ples.

Pod spretnimi prsti čaravnice Jasne so na licih otrok nastajale čisto prave krvave razjede.

Veliki čarovniški žur so podprli: Občina Trzin, Filc, d. o. o., Motorino Caffee, Pizzeria špageterija Olivia, D. J. Dennis, Kozmetični studio Biona, Urška Potočnik, s. p., Studio Nia, kozmetika in savna, Živa Košak, s. p., Pekarna Pečjak, d. o. o., Gustl, d. o. o. ter Matjaž Erčulj in obiskovalci, ki so podarili sladke dobrote.

stnjaka iz vatiranih palčk za ušesa. Veliko otrok je potrpežljivo čakalo v vrsti tudi za čarobno poslikavo obraza, ki so jo pričarale čopiča vajene čaravnice Klavdija, Jasna, Urška, Andreja, Kristina, Petra in Živa.

Dolge vrste so se vile tudi pri sladkih prigrizkih in napitkih dveh čaravnikov Tomažev. Malčki so zadovoljno srkali čarobni napoj, pa čeprav so v prozornem vrču po njem plavale očem podobne bele kroglice. Nadvse so jim tekstile tudi dišeče palačinke, ki sta jih začarana zakonca Lipovšek komajda sproti napekla. Ne boste verjeli, a otroci so jedli tudi okusno oranžno bučno juho, k čemur so jih zagotovo pripravile magične besede čaravnika Mihe. Letos so na žur, med obiskovalce, priletele tudi velike čaravnice in odplesale svoj čarovniški ples. To jih je bilo veselje videti! Začarani in nezačarani malčki so se zabavali in rajali vse do mraka, ko se je dogajanje med bloki počasi umirilo. Otroci, družine in stari starši so se odpravili domov, prizadevni organizatorji pa so skrbno pospravili vse, kar je pričalo o zabavnem čarovniškem rajanju. ●

Besedilo in fotografije: Tanja Jankovič

Prizorišče so razveseljevale takšne in drugačne pošasti, duhci in okostnjaki.

Tradicionalni čarovniški žur je med trzinske bloke tudi letos privabil ogromno obiskovalcev.

Janez Toplišek, avtor slovenske rodoslovne biblije

Človek, ki ne pozna prednikov, nima korenin

Janez Toplišek me je pričakal na svojem domu v Novem Trzinu in me skoraj takoj po pozdravu vprašal: »Ste poročeni Bricej ali je to vaš deklinski priimek?« Pravzaprav dokaj logično vprašanje od nekoga, ki je avtor temeljnega slovenskega priročnika za rodoslovce, tako rekoč slovenske rodoslovne biblije, več kot 450 strani obsegajoče knjige s podnaslovom »Vodnik po poteh naših prednikov«.

Janez Toplišek, ki že dolga leta živi v Novem Trzinu, je eden vodilnih slovenskih rodoslovcev. Pred kratkim je izdal prenovljeno in dopolnjeno izdajo knjige Rodoslovje, temeljnega priročnika za raziskovanje rodbinskih korenin in prednikov.

Prvič je knjiga izšla leta 2004, pred kratkim pa je pri založbi Lingula izšla druga, prenovljena in dopolnjena izdaja. Ob tej priložnosti smo se za Odsev pogovarjali z njenim avtorjem Janezom Topliškom, sicer diplomiranim pravnikom in magistrom organizacije informacijskih sistemov ter enim od ustanovnih članov Slovenskega rodoslovnega društva.

• Začniva na začetku – kaj sploh je rodoslovje ali genealogija?

Rodoslovje je pomožna zgodovinska veda, podprta s pravili in metodami, veda, ki zahteva sistematično delo. Medtem ko je genealogija v zgodovinarskih krogih povezana z raziskovanjem plemstva

in pomembnih ljudi, se slovenski pojem rodoslovje uporablja predvsem za raziskave družin. Gre torej za vedo, ki zahteva veliko interdisciplinarnega znanja, ki ga lahko rodoslovec pridobi s časom. Pri rodoslovju namreč ne gre brez učenja, a s tem nikar ne prestrašite bralcev, kajti ko začneš raziskovati, te rodoslovje zasvoji in učenje, čas in motivacija niso več problem.

• Zakaj ljudje pravzaprav raziskujemo družinski rodovnik in svoje prednike?

Motivi za raziskovanje družinskih korenin so lahko zelo različni. Za nekoga je povod nenavaden priimek, ki nakazuje na to, da bi lahko izviral iz tujine, da je morda povezan s kako znano osebo, morda modre krvi ... a roko na srce, do te skoraj nihče ne pride. Slovenci imamo namreč po večini kmečke korenine. Sicer pa je temeljni motiv za proučevanje prednikov najširše psihološko ozadje, to je iskanje svoje identitete. Človek, ki ne pozna svojih prednikov, nima korenin, zato ne more oblikovati svoje identitete. Ta psihološki moment je za večino rodoslovcev ključen (čeprav včasih podzavesten).

• Nekje ste čudovito opisali idealnega rodoslovca. Bi zaupali ta opis tudi bralcem Odseva?

Idealen rodoslovec naj bi bil zgodovinar, antropolog in etnolog, pa tudi pravnik in informatik. Znanje nemščine je skorajda nujno, znati je treba tudi latinščino, saj so do leta 1784 vse knjige pisane v latinščini, na obmejnih področjih pa pomaga tudi znanje italijanščine oziroma madžarščine.

Nekaj zanimivih izrazov iz Arhivskega priročnika za rodoslovce

- * copulatio/copulati = zveza (poroka)/ poročena (zakonca)
- * derelicta = vdova
- * materna = botra
- * oriundus = izvirač po rodu (iz/od)
- * proximus = sosed

Tako je videti »povprečen« družinski rodovnik, kot ga ustvari slovenski rodoslovec s pomočjo računalniškega programa.

• Kaj pa gotica? Vaša knjiga vsebuje celo bralne vaje za gotico.

Gotica je težava tudi za izkušene rodoslovce in vsakega zgodovinarja, saj te na to ne pripravi nobena šola. Tu je spet pogoj vsaj osnovno znanje nemščine, sicer niti ne slutiš, kaj piše. Pri tem pa je treba uporabiti določene metode, tudi bralne vaje, iskati sorodne besede v drugih dokumentih in s pomočjo tega dešifrirati vsebino zapisa. V knjigi je temu namenjen le manjši del, saj sem to vsebino zbral že v Arhivskem priročniku za rodoslovce. Ta je manjšega formata, da ga rodoslovec lahko vzame tudi s seboj v arhiv, med drugim pa vsebuje tudi latinsko- in nemško-slovenski slovar, abecedo gotice, najpogostejše slovenske priimke, zapisane v gotici, in da, tudi bralne vaje.

• Ste pomislili, da bi kdaj organizirali tečaj za rodoslovce, ki bi vključeval bralne vaje?

Če bi se zbrala skupina ljudi, ki jih rodoslovje zanima, zagotovo. V preteklosti so taka šolanja potekala v okviru univerze za tretje življenjsko obdobje in takrat sem sodeloval pri poučevanju uporabe računalniških programov za rodoslovce, saj sem enega od njih tudi prevedel v slovenščino.

• Ko sva že ravno pri tem – kateri računalniški program bi predlagali za izdelavo družinskega drevesa?

Večina slovenskih rodoslovcev uporablja program Brother's Keeper, približno tretjina pa program FTB (Family Tree Builder). Oba sta prevedena v slovenščino in v osnovni različici brezplačna, pa tudi preprosta za uporabo.

• Kako je internet spremenil rodoslovno raziskovanje, če primerjate rodoslovje danes in pred 14 leti, ko je prvič izšla knjiga o rodoslovju?

Spletna dosegljivost številnih virov je bistveno olajšala iskanje podatkov in zgodb, saj lahko zdaj dobimo marsikaj že iz domačega naslanjača. To je rodoslovju vsekakor dalo nov zagon, enako pa tudi genske analize, ki se izvajajo v zadnjem desetletju in so postale tudi cenovno dostopne.

• Kaj bi svetovali rodoslovcu začetniku? Kje se lotiti, kako začeti raziskovati svoje korenine?

Vsekakor je smiselno začeti z ugotavljanjem, od kod izvira tvoj priimek. O svojem priimku lahko več izvememo v Leksikonu priimkov na spletu, podatke o pogostnosti priimka dobimo na statističnem zavodu, pa v rodoslovnem indeksu priimkov (genealogy.si/srdindex), kjer lahko preverimo, ali je

iskani priimek kdo že raziskoval. Med rodoslovci je splošna praksa, da si redno izmenjujejo podatke. Nato običajno poiščemo župnijo (in pražupnijo), kjer so živeli predniki, naprej pa iščemo podatke v cerkvenih arhivih.

Vsakemu začetniku svetujemo tudi izdelavo osnovne zgradbe družinskega rodovnika na podlagi informacij sorodnikov, pri čemer se izkažejo za najboljši vir starejše sorodnice. Potem se velja vprašati, kje bomo za določeno osebo dobili najbolj natančne podatke. Ni namreč dobro, da bi se kar brez premisleka podali v arhiv. Pravi začetek predstavlja namreč iskanje podatkov v povezavi s točno določeno osebo. Kje vse najdemo vire rodoslovnih podatkov, je opisano v knjigi na več kot 450 straneh. Omenim naj le tri nova poglavja, ki jih prva izdaja ne vsebuje in so bila za tokratno, drugo izdajo napisana na novo. To so plemiško rodoslovje, staro časopisje in različni cerkveni viri. Tu boste poleg statusa animarum ali knjige župljanov, ki je odličen vir za vsakega rodoslovca, našli tudi slikovne prikaze zapisnikov o štolninah, knjigo oznanil, sezname cerkvenih sedežev ... Tudi v črni kroniki v starem časopisju lahko srečamo marsikaterega svojega sorodnika, pogosto v precej nenavadni situaciji.

Zelo koristno je tudi, če se začetnik vključi v dopisno listo rodoslovcev pri Slovenskem rodoslovnem društvu (rodoslovje.si/dopisna lista), kjer si člani

Takole pa je videti vpis ene same rodbine v Status animarum/Knjigo župljanov. Vešč rodoslovec bo v takem zapisu razbral mnoge zgodbe in naletel na odprta vprašanja, ki jih bo moral razjasniti s pomočjo drugih virov.

Družinsko drevo je bržkone najbolj popularen rezultat rodoslovčevega dela. Na sliki je primerek, obogaten z umetelnim kaligrafskim prikazom – avtor raziskave Franc Škufca, grafična obdelava Katarina Rojc; iz knjige Rodoslovje, stran 440.

Knjiga Rodoslovje, druga, prenovljena izdaja

Knjigo je mogoče dobiti v knjigarnah ali si jo izposoditi v knjižnicah. Za več informacij pa se lahko obrnete tudi na njenega avtorja, mag. Janeza Topliška, na e-naslov: janez@toplisek.net.

izmenjujejo izkušnje, vprašanja, odgovore ... Tu se najde ogromno znanja in informacij. Zakaj bi namreč ponavljali napake, ki jih je nekdo že naredil. Koristno je tudi priti na mesečna srečanja društva – drugi torek v mesecu v prostorih Škofijske gimnazije v Šentvidu.

Naslednje srečanje bo 11. decembra ob 18. uri, dobrodošel pa je kdorkoli, ni nujno, da si član društva.

• Do kod sega povprečen slovenski družinski rodovnik?

V Sloveniji sega v povprečju do približno leta 1750, od tam naprej pa je vse odvisno od tega, kako stare knjige ima katera župnija. Nekatere imajo knjige tudi še za 50 ali 100 let globlje v preteklost, Piran ima krstne knjige celo od leta 1450. Povprečje pa je sredina 18. stoletja, torej nekako 10 generacij, kar je skupaj s stranskimi vejami že ena lepa meter in pol dolga »plahta«.

Pri rodoslovju vedno poudarjamo tudi to, da je treba dati drevesu življenje. Golo drevo prav zaživi šele tedaj, ko je podatkom dodana zgodba: kdo so bili naši predniki, kako so živeli, kaj so delali ... ko dodamo vse tisto, kar je sicer popisano v družinskih kronikah. Opozarjam pa, da stvar ni tako preprosta, kajti raziskovanje marsikoga zasvoji in se ne zaustavi le pri rodbinski veji, ki si jo je najprej zadal, ampak gre njegovo raziskovanje v širino. Več ko odkriješ, več vprašanj vznika na novo. Nekateri se tako preko rodbin lotijo še celih vasi, celo župnij ...

• Za konec – ali morda veste, od kod izvirajo najstarejše trzinske rodbine?

Nisem seznanjen s tem, ali je trzinske rodbine že kdo raziskoval, Trzin pa ima to veliko srečo, da je spadal pod prafaro Mengeš, kjer imajo ene najstarejših župnijskih knjig in bi se na tem področju zagotovo dalo marsikaj raziskati in pridobiti mnoge odgovorov. ●

Besedilo in fotografije: Tanja Bricelj

Nič novega glede usmerjevalnih tabel

Zakoračili smo že globoko v november, neurejene usmerjevalne table v Kidričevi in Mlakarjevi ulici (pri NLB) pa še vedno kazijo naš kraj, s table v Kidričevi pa je medtem že celo odpadel nevarno viseči kovinski del.

Usmerjevalne table še vedno niso popravljene; z ene od njih je medtem celo odpadel nevarno viseči kovinski del.

Podjetje Amicus teh tabel kljub večkratnim obljubam še vedno ni popravilo ali zamenjalo. In ker ima občina s tem podjetjem podpisano pogodbo o vzdrževanju, obnavljanju in dograjevanju vseh elementov informacijskega sistema, ki zajema informacijske table, usmerjevalne table, končne table in označbe ulic, smo se obrnili nanje, z vprašanjem, ali lahko oni glede težave kakor koli posredujejo pri tem podjetju. Županova višja svetovalka za zaščito in reševanje, obrambo, varnost in druge zadeve Vika Kreča nam je odgovorila, da bodo izvajalca pozvali k odpravi pomanjkljivosti in se hkrati dogovorili za skupni ogled vseh informacijskih tabel v Trzinu.

O nadaljevanju te zgodbe bomo seveda poročali. ●

Besedilo in fotografiji: Tanja Jankovič

Moč čarovnic na gradu Jable

Domače Kulturno-umetniško društvo Franc Kotar in Kulturno društvo Antona Lobode iz Loke pri Mengšu sta tudi letos združila moči in ponovno ustvarila za mnoge nepozabno doživetje na najstrašnejši dan v letu, 31. oktober. Ta dan praznujemo v Sloveniji sicer dan reformacije, a se zadnja leta vse bolj uveljavlja tudi kot star poganski praznik noč čarovnic, ki ga praznujejo predvsem v angleško govorečem svetu. Organizatorji so to rajanje letos poimenovali Moč čarovnic na gradu Jable, središče dogajanja pa je bilo na dvorišču tega bližnjega gradu, ki je odlično prizorišče za take dogodke.

Znana reperja Murat & Jose sta z Ritmično škatlastimi pravljicami dvakrat napolnila grajski avditorij.

Na čarovnice, prikazni in druge strašne like si naletel v vsakem kotičku.

Začelo se je z bučnim sejmom, delavnicami in predstavo za otroke, sledilo pa je še nekaj grozljivih, zabavnih, vročih, plesnih in glasbenih dogodkov. Nad vsem dogajanjem je poleg organizatorjev skrbno bdela požarna straža trzinskih gasilcev in gasilcev iz Loke pri Mengšu, medijski pokrovitelj pa so bile kamniške Modre novice.

In kaj, menite, je bilo najbolj oblegano? Hosta groze, seveda, spektakel, ki so ga domači kudovci skupaj z domžalskimi taborniki Roda skalnih taborov pripravili tokrat drugič.

Zanimive delavnice in nastopi umetnikov

Za številne čarovnike, čarovnice in različne prikazni od blizu in daleč in tudi za tiste brez mask so se grajske duri na široko odprle ob 15. uri. Številni obiskovalci, med katerimi je bilo tudi veliko družin z otroki, so si na grajskem dvorišču lahko ogledali in kupili unikatne izdelke in pokušali čarobne napoje in začarane prigrizke. Otroci so se seveda najprej zapodili v grajsko kuhinjo, na ustvarjalne delavnice, kjer so brezskrbno risali in ustvarjali grozljive izdelke iz papirja. Precej si jih je izbralo tudi bolj ali manj grozljivo poslikavo obraza, ki so jo nato ponosno razkazovali. Zelo oblegana je bila tudi otroška predstava Ritmično škatlaste pravljice znanih reperjev Murata & Joseja, ki sta popoldne kar dvakrat do zadnjega kotička napolnila grajski avditorij. V interaktivno predstavo s tremi zgodbicami, v kateri Murat ustvarja glasbo z oponašanjem različnih zvokov z usti (human beatbox) in jo sproti nasnemava na posebno napravo (looper), je Jose s ploskanjem, petjem in odprtim dialogom spretno vključil tudi otroke in ti so z veseljem sodelovali.

Domači kudovci in taborniki iz domžalskega Roda skalnih taborov so se v hosti groze prelevili v grozljive prikazni.

V tem delu dneva je grad in čarovniško dogajanje obiskalo največ ljudi, zato je bila na grajskem dvorišču in v okolici gradu vsaj dve uri precejšnja gneča, nato pa se je nekoliko polegla.

V avditoriju so si obiskovalci zatem lahko ogledali tudi petminutni film Grozljivka domačina Mateja Krevsa, ki v njem tudi igra. Ob 18. uri je obiskovalce na grajskem dvorišču zabaval stand up komik Štefan Šumanac - Šumi, pol ure kasneje pa ga je na prizorišču zamenjalo šest članic ženskega pevskega zbora Trzinke, ki so tokrat preoblečene v čarovnice z Ongra odplesale čarovniški ples. Nastopu mlade kamniške skupine China Traffic, ki se je predstavila z modernim postpunk oziroma indie rockom, je sledil skoraj polurni ognjeni šov dveh ognjenih virtuozov, zaradi katerih je marsikateremu gledalcu zastal dih. Po koncertu dveh predstavnikov skupine Lusterdam, ki igra post rock in kitarski pop s pesmimi grungea in countryja, pa je na na grajskem dvorišču le še peščica obiskovalcev plesala ob zvokih DJ-jev iz Re-Pulz Crew.

Oblegana hosta groze

Največ obiskovalcev je privabila, kot smo omenili že na začetku, hosta groze, v kateri pa so naši kudovci tokrat pripravili nekoliko drugačen grozljivo-strašljivi spektakel. Predsednica trzinskega kulturno-umetniškega društva Brigita Ložar nam je ob tem povedala: »Naši igralci Matija Šmuc, Anže Zupanc in Veronika Weixler so sestavili in režirali novo zgodbo, v njej pa je igralo tudi nekaj otrok iz show skupine. V zgodbi spremljamo grajsko družino; starša sta s hudičem sklenila pogodbo, da zamenjata svojo hčer Ano za zelo zaželenega dediča svoje posesti, za sina Filipa. Ker pa svoje obveznosti nista izpolnila, pride hudič sam po hčer, in to kar na slavnostno večerjo, na katero so povabljeni tudi obiskovalci, in jo odpelje v začarani gozd. Obiskovalci mu zato z našim vodičem igralcem sledijo v hosto in poskušajo Ano rešiti. Na poti pa srečujejo različne pošasti.«

Zanimanje za pohod po hosti groze je bilo izredno veliko in skupine, v katerih so organizatorji sprva predvideli le po 10 ljudi, nato pa so jih povečali, so se takoj napolnile. Reševalci grajske hčerke in kasnejši pohodniki so bolj ali manj pogumno sledili svojim vodičem po temnem gozdu, v katerem so bili med pošastmi, ki so strašile, tudi klovn, jezdec na belem konju, dojenček, nepremična gospa v belem ... Ob tem se je od daleč občasno zaslišalo kričanje. In če reševalcev ni prestrašilo vse to, jih je zagotovo prikazen, ki se jim je prikradla za hrbet. Pravzaprav je sploh niso videli, nenadoma pa so nekje zadaj slišali glasen zvok motorne žage, ki se je vse bolj približeval ... in strašljivo vzuđuše se je le še okreplilo. Če si bil prej kolikor toliko miren, se ti je korak zdaj zagotovo pospešil sam od sebe, ko pa si v trdi temi še

Polno grajsko dvorišče z obiskovalci vseh starosti

na hrbtu začutil dotik ... aaaaaaa ... so noge hitro prestavile korak v dir. Mnogo otrok se je že ob prvem zvoku motorne žage izrgalo iz rok odraslih in steklo proti grajskim vratom, na varno ...

Žal pa veliko zagretilih obiskovalcev ni upoštevalo navodil koordinatorjev in so v gozd prihajali neorganizirano, iz vseh smeri, s tem pa so motili potek dogajanja v hosti groze in ovirali igralce. Ložarjeva ob tem ne skriva razočaranja: »Tisti v organiziranih gručah zaradi tega niso doživeli vsega tako, kot je bilo načrtovano, kot bi, če bi se ljudje držali pravil. Nekateri so bili tudi tako pretirano zagnani, da so hodili na ogled po dvakrat in še večkrat, to pa je bilo nepošteno do drugih, čakajočih. Najhuje pri vsem pa je, da so sami odhajali v gozd tudi starši z majhnimi otroki in to, da smo slišali tudi, kako so mamice svoje otroke nagovarjale h goljufanju in nekatere otroke, ko so zmerjali nastopajoče in organizatorje in jim celo grozili ... Če se prepoznate v tem, razmislite, kakšno škodo delate sebi in vsem drugim.«

V upanju na snidenje prihodnje leto

Zaradi razmočenega terena in človeškega dejavnika se je pred vhomom v hosto groze zgodila tudi manjša nezgoda, a na srečo brez hujših posledic, vseeno pa so organizatorji zatem iz varnostnih razlogov prekinili oziroma

zaključili obiske hoste groze, in to na veliko razočaranje čakajočih, ki so tako lahko samo poslušali navdušenje tistih, ki jim je še uspelo priti v hosto groze. »Bojim se, da bi se, ne glede na to, kakšne kontrolne in varnostne ukrepe bi prihodnje leto uvedli pred temi prireditvami, vedno našli posamezniki, ki bi te ukrepe kršili. Zato bomo dobro premislili, ali se bomo tega projekta sploh še lotili,« je še povedala Ložarjeva.

Ne glede na vse je prireditelj tudi tokrat uspela, saj jo je po ocenah organizatorjev obiskalo podobno število ljudi kot lani, okoli 1300. In kako bo prihodnje leto? Ložarjeva odgovarja: »Vsekakor se vsako leto nekaj naučimo; tako trenutno delamo pregled projekta s predlogi za izboljšave. Kaj bomo pripravili (če dogodek sploh bo), pa še ni znano, saj imamo pred tem vsaj še 50 drugih večjih in manjših dogodkov, ki terjajo našo pozornost. S predsednico KUD-a iz Loke pri Mengšu, Natašo Vrhovnik Jerič, pa se vsem, ki so tokrat sodelovali, iskreno zahvaljujemo za sodelovanje in trud, ki so ga vložili v letošnjo prireditev.«

Le upamo lahko, da bodo organizatorji tudi prihodnje leto pripravili čarovniški spektakel, vključno s hosto groze. Morda pa nas bodo obiskovalci prihodnjic presenetili in bodo upoštevali pravila in napotke organizatorjev. ●

Besedilo in fotografije: Tanja Jankovič

Imeniten ples čarownic, v katere se je prelevilo nekaj članic ženskega zbora Trzinke.

Obiskovalci so se nasmejali domislicam stand up komika Šumija.

Spektakularni ognjeni šov na grajskem dvorišču

Popotovanje po Panami z Igorjem Fabjanom

Popotnik Igor Fabjan nas je na svojem potopisnem predavanju konec oktobra popeljal v Panamo, slikovito tropsko deželo z veliko količino padavin in sorazmerno majhnim temperaturnim nihanjem, ki je zato zelo primerna za ogled vse leto.

Uradno plačilno sredstvo v Panami je balboa, poimenovano po španskem osvajalcu Vasco Núñezu de Balboi, ki je kot prvi Evropejec prečkal sloviti Panamski prekop. Zanimivo pa je, da obstaja balboa zgolj v obliki kovancev, medtem ko so v obliki bankovcev v državi v obtoku ameriški dolarji.

Razkorak med sodobnostjo in preteklostjo je v državi še vedno opazen. Javna prevozna sredstva so, denimo, že povsem posodobljena, voznja je mogoča tudi s podzemno železnico in z na novo opremljenimi avtobusi, kjer se plačuje s posebno kartico za javni promet, na drugi strani pa so še vedno v uporabi stari šolski avtobusi, porisani in popisani s slikovitimi vzorci in napismi, na katerih je plačevanje mogoče zgolj z gotovino.

Enako velja za arhitekturo. Mesta so po večini že povsem prenovljena, na obrobjih pa se še vedno najdejo tako starinske zgradbe kot tudi take, ki odslkavajo revščino. A povsod po državi poteka temeljita prenova, saj se prestolnica pripravlja na večje svetovno srečanje katoliške mladine v začetku leta 2019.

Ko je lastništvo Panamskega prekopa leta 2000 v celoti prešlo v panamske roke, se je življenjski standard v državi močno izboljšal, saj pluje skozi prekop letno več tisoč ladij, s čimer država lepo zasluži, prebivalci pa služijo seveda tudi s turizmom. In četudi je uradni državni jezik španščina, večina turističnih vodičev tekoče govori angleško in pri svojih vodenjih vedno upoštevajo tudi želje obiskovalcev.

Panama ponuja obilo užitek, od gurmanskih, v obliki okusne kave, ki jo pridelujejo po vsej državi, in kakava, iz katerega ustvarjajo različne vrste čokolade, do banan, ki so izredno priljubljene tako med domačini kot med turisti, in uživanja ob ogledu barvite arhitekturne in muzejev, ob katerih zastaja dih, za povrh pa se država lahko pohvali tudi s čudovito naravo, predvsem s prostranimi gozdovi, z izrazitimi gričevji in slikovitimi otočji.

Poleg Panamcev je v mestih mogoče opaziti tudi pripadnike indijskih plemen, ki pridejo tja v želji po zaslužku. V Panami živi okrog tri milijone ljudi, od tega le še sedem do osem odstotkov pripadnikov indijskih plemen, ki pa so, četudi jih je tako malo, izredno pomemben del kulture te barvite dežele, vredne obiska. ●

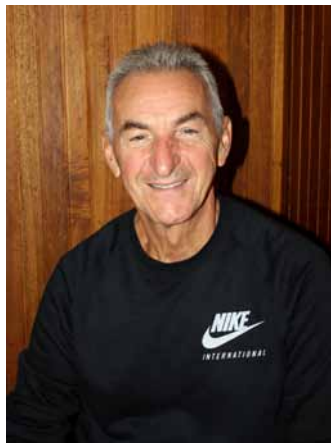
Besedilo in fotografija: Barbara Kopač

Tone Škrlep, neumorni trzinski triatlonec

»Za šport nismo nikdar prestari!«

Prelepa trzinska okolica nas vabi na sprehode, pa vendar se nam ne ljubi vedno zapustiti udobja doma in se podati ven, v naravo, na športni trening. Tovrstnih izgovorov pa ne pozna naš vrli Trzinec, jekleni triatlonec Tone Škrlep, ki bo prihodnje leto praznoval 70-letnico.

Jekleni triatlonec Tone Škrlep

Letos se je na triatlonu ironman v Italiji, na katerem morajo udeleženci preplavati 3800 metrov, prekolesariti 180 kilometrov in odteči 42 kilometrov, spet tako izvrstno odrezal, da je z doseženim drugim mestom v svoji starostni skupini dosegel normo za uvrstitev na slovit ironman na Havajih prihodnje leto. Tam bomo Toneta, s katerim se že dolgo pozna in sva se zato med pogovorom sproščeno tikala, spremljali v mislih in zanj držali pesti za čim boljšo uvrstitev na tem prestižnem športnem tekmovanju.

Tone živi aktivno, ne glede na letni čas. Tek v naravi mu je sicer

najbolj pri srcu, a pozimi ga zamenja z vadbo na sobnih napravah za nabiranje kondicije, ob vsem tem pa gre rad teč na smučeh ali pa obuje drsalke in gre drsat. Gibanje je preprosto njegov način življenja.

Vrhunski trzinski športnik pogosto pove, da je za njegove dosežke v športu zaslužna tudi njegova soproga Jožica, ki mu vedno stoji ob strani. Rad reče, da je ona njegov najboljši „trener“, obenem pa ga spremlja na tekmovanjih in ga bodri pri njegovih pripravah na športne izzive.

• Odlične športne rezultate lahko da le dobra priprava, pri tem pa je pomembna tudi prehrana; za to skrbi soproga, da po tekmah hitro nadomesti izgubljene kilograme. Ali se morda prehranjuješ na kak poseben način, vnašaš v obroke načrtno več beljakovin, potrebnih za gradnjo mišic? Se kdaj v prehrani tudi pregrešiš?

Pri prehranjevanju ne kompliciram preveč; ob redni, doma pripravljeni hrani, ki je bogata z ogljikovimi hidrati, pa uživam tudi dodatke, ki jih telo potrebuje za čimprejšnjo regeneracijo, saj se ta z leti upočasnjuje.

• Domnevam, da bi bilo brez podpore in razumevanja v družini vse skupaj precej težje. Prej si se moral usklajevati z ženo in sinovoma, zdaj si tudi že dedek. Kako krmariš med družinskim in športnim življenjem in ali gre morda tudi kateri od vnukov po tvoji poti?

Ker je šport način našega življenja, je 20-letni Luka nogometaš, 15-letna Kaja je rokometarica, pri trinipolletni Leni pa se pustimo presenetiti.

• Iz sedanjosti se podajva malo v preteklost in se dotakniva začetkov tvoje športne poti. Konec osemdesetih let prejšnjega stoletja si se začel aktivno ukvarjati s športom, v okviru takratne akcije Brazde vzdržljivosti. Ali si bil že pred tem športno aktiven? Si se s športom ukvarjal rekreativno ali pa te šport takrat še ni privlačil?

Šport me je vedno privlačil, posebno atletika, vendar v mladosti nisem imel možnosti, da bi se z njo resneje ukvarjal. Rad se spominjam brazde vzdržljivosti, ki jih je vodil Mito Trefalt. Preplavali smo Blejsko jezero, pretekli 21 kilometrov, na maratonu Franja smo prekolesarili 164 kilometrov, tekli smo na smučeh in šli na pohod v hribe. Pred tem sem igral nogomet in bil aktiven tudi v drugih športih, denimo v hokeju.

• Kako in kdaj pa se je zgodil usodni »klik«? Je bilo to morda povezano s srednjimi leti in tisto pregovorno krizo ali pa si si želel s športom preprosto izboljšati življenje?

Tone s soprogo Jožico in avtorico tega prispevka, Dunjo Špendal

Po brazdah sem spoznal, da mi bolj ustrezajo individualni športi. In triatlon je bil šport, ki sem ga hotel preizkusiti.

• Kako so bili videti začetni treningi? Vrhunski športnik namreč ne postaneš čez noč. Si se o tem kje pozanimal, prosil koga za kak nasvet?

Imam prijatelje, vrhunske športnike, ki so mi rade volje pomagali z nasveti. Včlanil sem se tudi v triatlonski klub in začel trenirati plavanje, kolesarjenje in tek.

• Kako si potem stopnjeval svojo formo in kdaj si začutil, da si kos večjim izzivom?

Na začetku sem se udeleževal krajših triatlonov, ko pa sem se bolje spoznal in mi je šlo dobro, sem se preizkusil še na večjih razdaljah.

• So bili treningi v času, ko si bil še v službi, drugačni od zdajšnjih?

Treninge sem prilagodil času, ki sem ga imel. Treniral sem po službi, včasih pozno v noč.

• In koliko ur na teden treniraš zdaj?

Leta so tu in moji treningi so po urah enaki kot pred dvajsetimi leti, vendar ne tako hitri. Delijo se na več vrst, na bazične, razvojne, predtekmovalne in tekmovalne. Povprečno treniram od 10 do 20 ur tedensko.

• In kako je videti, okvirno, tvoj sedanjí dnevni trening?

Ker je najbolje trenirati po enakem vrstnem redu, kot si športne panoge sledijo na tekmovanju, imam zjutraj na sporedu plavanje, nato pride na vrsto kolesarjenje ali tek. Razdalje pa določim po vrsti treninga.

• Zanima me, kako je z mentalno pripravo. Na startu vidimo tekmovalce odmaknjene, v svojem svetu ...

Pomagam si z vizualizacijo. To pomeni, da si v glavi naslikam uspešno končano tekmo in si potem to ponavljam. Poleg tega pa imam v glavi predvidene tudi vse rešitve za možne zaplete na tekmi. Z izkušnjami in pozitivnimi mislimi se potem sproščeno podam na start.

• Z drugim mestom na letošnjem ironmanu v Italiji si potrdil normo za svetovno prvenstvo na Havajih, kjer si že bil. Malo opiši to prvenstvo, prosim; kakšni so občutki, ko veš, da greš znova tja? Svetovno prvenstvo Ironman Hawaii je vsako leto. Nanj se kvalificirajo

Rezultati z zadnjega tekmovanja Ironman v Italiji zgovorno pričajo o Tone-tovi vrhunski športni pripravljenosti.

Ponosni lastnik srebrne medalje, ki ga bo popeljala na prestižno tekmovanje ironman na Havajih

najboljši tekmovalci z vsega sveta – po vseh celinah je okrog 30 tekem. Tekmovalci smo razvrščeni po starosti v kategorije, na vsakih 5 let. Največ pozornosti se posveča profesionalcem, pri katerih imamo tudi Slovenci svojega predstavnika. Letošnje svetovno prvenstvo je jubilejno, 40. po vrsti. Na prvenstvo grem šestič, moj najboljši dosežek pa je bil uvrstitev med deset v kategoriji od 55 do 60 let. Teško je opisati svoje občutke, ko pa enkrat opraviš ta havajski triatlon, te nekaj kar vleče spet tja.

- So priprave na ironman na tedenski ravni drugačne od tvojih običajnih treningov?

Društva

Festival vezenja Povšter v Velenju

20. in 21. oktobra je Mestna občina Velenje skupaj s soorganizatorji pripravila 5. mednarodni festival vezenja in v velenjski Rdeči dvorani se je predstavilo več kot 200 ustvarjalcev vezenin iz Slovenije, Hrvaške, Francije, Italije, Nemčije in Srbije.

Letos se je na vabilo za udeležbo odzvalo tudi naše turistično društvo. Naši predstavnici, mentorica Milena Črv in Majda Mušič, sta na dodeljeni stojnici v velenjski dvorani razstavili svoje izdelke. Ob njuni lično urejeni stojnici se je ustavila marsikatera obiskovalka in tudi razstavljavka in občudovalce so prefinjeni, brezčasni rišeljci, nadgrajeni s toledo vzorcem.

Tema letošnjega festivala vezenja je bil »povšter« – blazina, vzglavnik, glavni cilji festivala pa so ohranjanje in oživljanje ljudskega vezenja kot prelepe kulturne dediščine ter spoznavanje in izmenjavanje različnih tehnik vezenja iz posameznih pokrajin oziroma držav. Festival pa si ob tem pri-

Okusno urejena stojnica trzinskih vezilj na festivalu vezenja v Velenju

Obstajajo programi, po katerih delam in si jih prilagodim glede na svoje počutje.

- V preteklosti si imel tudi že poškodbe, a se ne daš ... Kako skrbiš, da ne greš čez meje svojega telesa? Ali začutiš, ko/če se telo začne upirati oziroma te opozarjati, da si z njim preveč neizprosen? Pravijo, da postaneš z leti pametnejši. Pa ni vedno tako. Kar nekaj časa sem potreboval, da sem dojel, da mi telo govori, da ne zmore več tega, kar zahteva glava. Prihodnje leto bom dopolnil 70 let in svojih treningov včasih sploh ne merim več, kajti vesel in srečen sem, da to še lahko počnem.
- Te je v kakšnih slabših trenutkih že kdaj »prišlo«, da bi vse skupaj pustil in se zgolj priložnostno ukvarjal s športom? Veliko je bilo trenutkov, ko ni šlo vse po načrtih, pa vendar še nikoli, res nikoli nisem pomislil, da bi vse skupaj obesil na klin. S športom se bom ukvarjal, dokler bom zdrav.

- Si znaš sebe po toliko letih aktivnosti sploh predstavljati v mirovanju, v neaktivnosti?

Upam, da mi bo zdravje še dopuščalo, da bom delal to, kar imam rad. Zavedam pa se, da bom moral enkrat tudi sam med svoje žerjavčke. Pa saj so aktivni na več področjih in bom zase gotovo našel kaj primernega.

- In za konec še vprašanje za tiste, ki mislijo, da so prestari, da bi se začeli ukvarjati s športom – smo kdaj res prestari?

Kakšen mladec se bo verjetno zasmeljal, ampak leta so samo številka. Za športno aktivnost nismo nikoli prestari, vseeno pa moramo ob tem upoštevati svoje zmožnosti. ●

Dunja Špendal, foto: Zinka Kosmač in osebni arhiv Toneta Škrlepa

Priznanje za ustvarjalno sodelovanje na letošnjem velenjskem festivalu vezenja

zadeva tudi dokazati, da doživlja vezenje, dejavnost, ki je bila pred časom že skoraj pozabljena, danes znova razcvet, tako pri okrasju za dom kot pri modnih oblačilih, in da je vse bolj tudi tržno zanimivo. Organizatorji festivala si prizadevajo, da bi k sodelovanju pritegnili čim več starejših, ki že obvladajo vezenje, in tudi takih, ki si želijo to znanje še pridobiti in tako delovati v pristočasnih dejavnostih v svojem kraju, ob tem pa se trudijo tudi, da bi zanimanje za to lepo dejavnost spodbudili tudi med mladimi in da bi stare tehnike vezenja povezali s sodobnimi trendi in tako dokazali, da lahko ljudska in sodobna umetnost skupaj ustvarjata presežke.

Med razstavljenimi vezeninami je bilo prikazanih veliko različnih vzorcev, tehnik vezenja, barv in vbodov. Največ vezenin je bilo v rišeljci tehniki, tudi na naši stojnici.

Vezenine v naših domovih ne bogatijo samo vsakdanjika in praznika, temveč notranje bogatijo tudi osebe, ki se ukvarjajo s to lepo ročno spretnostjo. To sta dokazali tudi naši predstavnici Milena in Majda, ki sta dostojno zastopali trzinsko turistično društvo Kanja in našo občino. Za prikazane vezenine so naše društvo in naši predstavnici dobili priznanje za ustvarjalno sodelovanje na 5. mednarodnem festivalu vezenja. ●

Majda Šilar, foto: Zinka Kosmač in Majda Šilar

Mesečne novice trzinskih gasilcev

Oktober je mesec požarne varnosti, zato je bilo v tem mesecu v našem sektorju in zvezi izpeljanih tudi kar nekaj društvenih vaj.

9. oktobra je gasilsko društvo Pšata-Dragomelj organiziralo vajo na osnovni šoli Dragomelj.

19. oktobra je društvo Jarše-Rodica pripravilo vajo v Avtocentru Šubelj.

23. oktobra je društvo Stob-Depala vas izpeljalo nenapovedano vajo na Motocentru v Depali vasi. Na vajo so bila preko regijskega centra poklicana gasilska društva Stob-Depala vas, Trzin in Pšata-Dragomelj, in sicer z namenom medsebojnega sodelovanja enot, saj v realni situaciji posadke nikoli niso optimalne, ob intervencijah pa je sodelovanje nujno.

25. oktobra je bila vaja še v Heliosu, v organizaciji Gasilske zveze Domžale.

19. oktobra smo imeli v društvenih prostorih predstavitev našega dela za vrtce in osnovno šolo. Mlajšim smo razkazali vozila in opremo, sedmošolcem pa smo prikazali, kako ukrepati, če zagori olje v kuhinji, če zagorijo električne naprave, kako pristopiti k začetnim požarom in kdaj se umakniti, poklicati in počakati na pomoč gasilcev.

26. oktobra so se naši operativni člani udeležili vaje tehničnega reševanja v Logatcu. Urili so se v reševanju pri prometnih nesrečah.

Udeleženci gasilskega kviza na osnovni šoli Vencija Perka v Domžalah

Tekmovanji, izlet, intervencija ...

V preteklem mesecu smo se udeležili tudi dveh tekmovanj.

20. oktobra je bil na domžalski osnovni šoli Vencija Perka gasilski kviz za mladino, ki ga je organiziralo prostovoljno gasilsko društvo Študa. Iz našega društva so sodelovale ekipe mladink, pionirk in pionirjev. Tokrat stotinke sekunde niso bile na naši strani, saj so mladinke zasedle ne-hvaležno četrto mesto med petnajstimi ekipami, ekipa pionirjev je bila

šesta, pionirke pa so zasedle dvanajsto mesto med skupno triindvajsetimi ekipami.

27. oktobra smo se člani udeležili tekmovanja v gasilskem krosu v Medulinu pri Pulju. Tekmovali sta dve moški in ena ženska ekipa. Moška ekipa, v kateri so bili Gašper Pevec, Adam Oblak, Uroš Mušič in Matic Pirc, je zasedla odlično tretje mesto. Zaostali so le za gasilci iz Bistrice ob Sotli in iz društva Rogaška in pobrali vsa tri odličja za Slovenijo. Dekleta so zasedla odlično peto mesto, druga moška ekipa pa zaradi napake pri branju zemljevida devetnajsto mesto. Tekmovalo je kar 38 ekip iz Hrvaške in Slovenije.

Ponosni lastniki medalj s tekmovanja v gasilskem krosu v Medulinu

20. oktobra je bil organiziran izlet za člane društva. Letos smo se odpekljali na Gorenjsko. Najprej smo se ustavili na Brezjah, od tam smo pot nadaljevali do Planice in nato še do Slovenskega planinskega muzeja v Mojstrani, izlet pa smo zaključili s prijetnim druženjem ob skupni večerji. V oktobru smo imeli eno intervencijo:

11. oktobra ob 19.02 smo preko regijskega centra za obveščanje dobili obvestilo, da je na Mengeški cesti podivjan bik. Na kraju smo ugotovili, da je bik ušel iz ograde in da je napadal mimoidoče na polju za hišami ob Mengeški cesti. Na pomoč so nas poklicali policisti. Kar nekaj časa je trajalo, da se je bik umiril. V temi smo ga izsledili s termovizijsko kamero in ga ob pomoči lastnika pospremili nazaj v ogrado.

29. oktobra smo se v Domžalah poslovili od člana prostovoljnega gasilskega društva Domžale – mesto.

Z gasilskim pozdravom: Na pomoč! ●

Dušan Kosirnik, foto: Arhiv Andreje Kosirnik in PGD Trzin

Tradicionalni pohod po štirih občinah

Turistično društvo Vodice organizira vsako leto na zadnjo soboto v oktobru jesenski pohod iz Sela pri Vodica na vrh Rašice, čez Dobeno do Mengeške kočice in nazaj v Selo. Na pobudo trzinskega turističnega društva Kanja se pohoda udeležujemo tudi Trzinci, ki pa imamo za razliko od drugih pohodnikov start in cilj pohoda v Trzinu.

V deževnem jutru se nas je pred trzinsko osnovno šolo tokrat zbralo šest pohodnikov. Z urnimi koraki smo prečili Mlake, šli mimo športnega parka v gozd in od tam proti vasi Rašica. Na križpotju, od koder vodi ena pot proti vrhu Rašice, druga pa proti vasi Selo pri Vodica, smo se spustili navzdol, v Selo. Pri koči športnoskagalnega društva so nas pogostili z grozdnim čajem in kranjsko klobaso. Gonilni sili turističnega društva Vodice, Darja in Lojze Kosec, ki nas vsako leto z veseljem sprejmeta, sta bila letos vidno razočarana, ker se je pohoda udeležilo zgolj 20 pohodnikov.

Po postanku, potem ko je šel hujši naliv mimo, smo jo mahnilni naprej proti Šinkovemu turnu, od tam pa smo se po ozki stezi ponovno začeli vzpenjati. Pot po gozdu je zelo skrbno označena, a zaradi mokrih tal smo napredovali bolj počasi. Na Mengeško kočico smo prispeli malo čez poldne in ugotavljali, da smo tudi dež uspešno pregnali.

Tisti dan smo kot vedno hodili po območju štirih občin, občin Trzin, Ljubljana, Vodice in Mengeš. Po krajšem počitku se je polovica pohodnikov odpravila iz Mengša do Trzina peš, druga polovica pa se je domov odpekljala. ●

Besedilo in fotografija: Milica Erčulj

Knjižničarka Zdenka Kopač

Meik WIKING

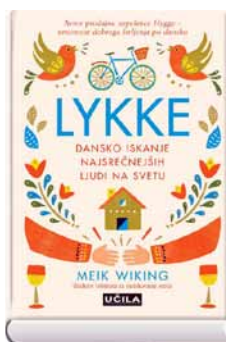
LYKKE: DANSKO ISKANJE NAJSREČNEJŠIH LJUDI NA SVETU

Prevod: Neža Kralj

Založba: Učila, 2018

Meik Wiking, avtor uspešnice *Hygge – umetnost dobrega življenja po dansko*, se je tokrat lotil vprašanja sreče. Četudi že več let po svetu kroži trditev, da so Danci med najsrečnejši narodi na svetu, če niso celo najsrečnejši, pa avtor v tem delu meni, da so koščki sreče skriti po vsem svetu. Morda so Danci kot narod res najbolj zadovoljni, tako sami s seboj kot z življenjem nasploh, a Wiking pravi, da je izvor te radosti mogoče odkriti kjerkoli, kadarkoli. In ker se v svojem poklicu ukvarja z raziskovanjem izvora sreče, je jasno, da je to v tem delu dobro raziskano in temu primerno tudi predstavljeno.

Kdo pa si ne bi želel odkriti, kako lahko najdemo še več sreče, zase in za svojo družino?

Bralni kotiček knjižničarke Zdenke Kopač

Obiskovalci trzinske knjižnice jo dobro poznate – vedno nasmejana in energična knjižničarka Zdenka Kopač je prava zakladnica namigov za odlično branje. Vstopite v njen bralni kotiček, v katerem se vedno najde kaj zanimivega!

Ana HAZLER

DIŠI PO LJUBEZNI

Založba: Ana Hazler – samozaložništvo, 2018

Diši po ljubezni je knjižni prvenec prevajalke, pisateljice in pravljicarke Ane Hazler, ki je s tem delom stopila na pot iskanja sreče. Kot danski pisec Meik Wiking se tudi protagonistka tega dela, Mija, običajno slovensko dekle, odpravi na potovanje, na njem pa odkriva smisel življenja, išče svoj košček sreče in si hkrati utrjuje svoje mesto pod soncem. Na svoji poti se sooča z izzivi, ki jih prej ali slej v življenju izkusimo vsi, in okuša radost in sadove ljubezni, po katerih hrepenimo vsi. Ni treba, da so ti sadovi izstopajoči, pomembno je, da nam nekaj pomenijo in da prinašajo srečo. ●

Kulturni posladek z izvorno vsestransko ustvarjalko

Konec oktobra je Trzin obiskala mlada pesnica in gledališka in filmska igralka Anja Novak, ki od leta 2015 deluje v Mladinskem gledališču v Ljubljani. Zaključila je diplomski in magistrski študij dramske igre, leta 2014 je prejela Prešernovo nagrado za predstavo 1981, leta 2015 pa še eno, za svoje izvorno delo *Imela bi otroke, vrt in petnajst zajcev*. Je vsestranska umetnica, enako izvorna v pisanju pesmi in pri igri, vse to pa združuje s svojo posebno življenjsko energijo in odnosom do življenja. Sodeluje tudi pri filmskih projektih, prejela je več nagrad na Borštnikovem srečanju in tudi filmsko nagrado vqesna.

Povezovalka Saša Hudnik je z gostjo spregovorila o vsebini in pomenu njenih pesmi. Kot pravi tudi Anja v enem od besedil, ki smo jih slišali na literarnem večeru, so njene pesmi za tiste bolj izživete povsem nedolžne, za tiste z manj življenjskimi izkušnjami pa morebiti malce pretirane. Ne glede na obliko pa pesnica govori o življenjskih stvareh, o prelomnicah, ki doletijo vsakogar, o pripetljajih, ki lahko zaznamujejo vsako življenje. Ne pesni o neresničnih dogodkih ali izmišljenih likih, poje o ljudeh iz mesa in krvi, ki se soočajo z izzivi, kakršne smo (ali bomo) imeli tudi sami. V tem je čar njenih del.

Med pogovorom je umetnica med drugim poudarila, da je pri odraslih prepogosto pozabljena tista pristna igriva otroškost, ki je prisotna v vseh njenih pesmih. Obenem je povedala, da izvirnost njenih besedil izhaja tudi iz njene odprtosti do vseh in vsega. Kajti če ne bi zmogla odkrito govoriti tudi o težkih in bolečih temah, tega tudi v pesmi ne bi zmogla preletiti. Bolečina je po njenem del življenja, z njo se prej ali slej soočimo vsi, je pa res, da čas zaceli vse rane. Anja je tako v svojih besedilih razkrila vsakdanje bolečine, vendar prikazane na »neboleč« način.

Obiskovalci smo vsekakor preživeli nadvse prijeten večer v družbi umetnice, ki ne izstopa zgolj po svojem življenjskem nazoru, temveč tudi po svojem delovanju. Četudi je klasično izobražena umetnica, iz nje vre energija, kakršne pri mladih dandanes, žal, primanjkuje, in ki v marsičem odstopa od povprečja. Osvežujoče je videti tako motivirano osebo, polno načrtov, katere življenje se je šele dobro začelo.

In tako se že nadejamo njenih novih podvigov, za katere upamo, da jih bo prav tako podelila z nami. ●

Besedilo in fotografija: Barbara Kopač

Naš občan med peščico izbrancev na uricah poezije v Cankarjevem domu

Festival za tretje življenjsko obdobje je prvovrstna prireditev za starejše v Sloveniji in je tudi največja taka prireditev v Evropi, ponuja pa različne delavnice, razstave, aktivno udejstvovanje za starejše (in mlajše) in predvsem edinstveno priložnost za medgeneracijsko povezovanje in sodelovanje. Letos je bil ta festival organiziran že osemnajstič, v program pa so bile tudi tokrat vključene tudi literarne urice, v okviru katerih se s svojimi izvirnimi prispevki predstavijo člani društev upokojencev iz vse Slovenije.

Tudi za letošnjo prireditev je bil odziv izredno velik, a zaradi časovne omejitve je svoja dela lahko predstavilo le nekaj ustvarjalcev. Tokrat so bili izbrani člani belokranjske skcije Društva upokojenih pedagoških delavcev Slovenije, kluba MORS Maksa Perca in člani društev upokojencev Krim Rudnik, Škofja Loka, Ivančna Gorica, Moravske Toplice, Petrovče, Odranci, Sveti Tomaž, Postojna, Ljutomer in Pivka, med njimi pa je bil tudi kulturnik iz trzinskega društva upokojencev, Emil Milan Kuferšič, spreten rezbar, pisec in izvrsten kuhar, ki je kahal tudi maršalu Titu.

Trzinski literat se je na tokratnem dogodku, ki ga je vodila in povezovala predsednica Komisije za kulturo pri Zvezi društev upokojencev Slovenije, Marija Orešnik, predstavil s svojima izvirnima pesnitvama, naslovljenima Želja in Nagajiva. Obe je predstavil širšemu poslušalstvu na edinstven način in s svojo izbiro požel zaslužen navdušen aplavz. Ker gre za največjo tovrstno prireditev v Evropi, je Milanova

udeležba še toliko pomembnejša, saj je z njo dokazal, da lahko občina Trzin, čeprav je med najmanjšimi slovenskimi občinami, ponudi še kako kakovostna dela, ki pričajo, da občina ceni in spodbuja kulturo.

Emilu Milanu Kuferšiču čestitamo za udeležbo na tako pomembnem kulturnem dogodku in mu želimo še obilo takih pesniških prebojev. ●

Barbara Kopač, foto: Urška Boljkovac

Prevzetna Uršika je (res) nasrkala

Franckov živ-žav, priljubljeni trzinski otroški gledališki abonma, je napovedal uvodno predstavo nove abonmajske sezone z naslovom Pozor, prevzetna Uršika je nasrkala! A šalo na stran: resnični naslov prve letošnje predstave, namenjene najmlajšim ljubiteljem gledališke umetnosti v Trzinu, se je glasil *Kje si, Uršika zala?*

Kot je že v navadi, je dvorana trzinskega kulturno-umetniškega društva v okviru Franckovega abonmaja sprejela obilo mladega občinstva tudi tokrat, ko so organizatorji povabili v goste dvanajstčlansko pretežno dekliško igralsko zasedbo z osnovne šole Dob in je ta v nedeljo, 14. oktobra, pod mentorskim vodstvom Jasmine Bejtovič mladim gledalcem ponudila odgovor, kje konča prevzetna in ošabna Uršika, ko s povodnim možem odplešeta v valove.

Naj vam razkrijemo: punca res nasrka, ali bolje, napije se vode in obleži v podvodnem kraljestvu zelenega spaka. Vendar ne sama. Ob njej se znajdejo ostudna bitja, večče, ki ji zavidajo njeno lepoto, njeno svilnato polt in lepo belo obleko in se začnejo zaradi tega iz nje norčevati in ji govoriti, da je grda. Sčasoma se tudi Uršika naleze njihove zlobe in tudi sama postane takšna, kot so one. Ko pa postaja Uršika

vse bolj podobna veččam, začne zanimanje povodnega moža zanjo plahneti in ni dolgo, ko si v podvodno kraljestvo pripelje novo deklico iz človeškega sveta, Uršika pa tako spozna, da so bile tudi zlobne večče nekoč lepoticke, ki jih je povodni mož ugrabil.

Ker pa vsaj v otroških zgodbah dobro vedno zmagata, se Uršika v tej predstavi reši iz podvodne ječe, reši pa jo prav tisti, ki bi mu pripisali najmanj moči – v »gornji svet« jo vrne služabnik povodnega moža in tako neslišno in skoraj neopazno poskrbi za srečen konec te prikupno izvedene predstave. ●

Besedilo in fotografija: Tanja Bricelj

Prav poseben literarno-kulturni večer

KUD
FRANC KOTAR TRZIN

Spoštovani občani in občanke!
Kulturno-umetniško društvo Franc Kotar Trzin vabi na 2. literarno-kulturni večer v tej sezoni – prireditev bo v četrtek, 29. novembra, ob 19. uri v dvorani Marjance Ručigaj.

Pridružite se nam ob kozarčku vina in pogovoru z gostjo, ki pa naj za zdaj ostane presenečenje. ●

Vaš KUD Franc Kotar Trzin

Kulturno obarvan vikend svetega Martina

Po ljudskem izročilu sveti Martin »iz mošta naredi vin«, v Trzinu pa dela po novem tudi iz praznih dvoran polne. Prav vsi trije dnevi letošnjega Martinovega vikenda so bili namreč polni kulturne vsebine, ob tem pa so uživali stari in mladi. V petek, 9. novembra, so nas navdušili pevci moške skupine Oktetek, dan zatem gledališčniki Gledališkega društva Radeče, v nedeljo, na martinovo, pa še odlični mladi igralci iz Kranjske Gore. Martinovo, kakršno bi si v Trzinu še želeli!

Začnimo na začetku – petkov koncert je bil eden tistih, pri katerih obiskovalec že ob vstopu v dvorano začuti prijetno vzdušje, ko vse kar nekako cvrči od pričakovanja. Nepoznavalcem je kaj kmalu postalo jasno, zakaj je tako, kajti fantje iz črnuške skupine Oktetek premorejo vse, kar je potrebno za idealen pevski (ne pivski!) večer na martinovo, to je zapeljive glasove, korpulentne postave, inteligentno duhovitost in romantično spogledljivost. Postregli so s takim repertoarjem, da so zadovoljili vse generacije. Svoj vokalni večer so napovedali kot večer dalmatinskih in drugih uspešnic, a na repertoarju so se znašle tudi priljubljene slovenske, kot so *Mojcey*, *Potrkan ples* in *Naš maček*, pa irska *Molly Malone* in italijanska *Santa Lucia*, sledile so obljubljene dalmatinske, od Gibonijevih *Projdi vilo* in *Oprosti* do Oliverjeve *Cesarice*. Med pesmi pa so nas popeljali z duhovitim povezovalnim besedilom, v katerem so člani vokalne skupine Oktetek razdrli marsikatero tudi na svoj račun. Tako smo, denimo, izvedeli, da zelo radi pejejo ljubezenske pesmi dekletom in ženam, občasno tudi svojim, ob koncu pa so se izvajalci poslušalcem tudi vljudno opravičili za to, če so morebiti zapeli prave tone ... na nepravih mestih. Vsekakor je bil to koncert, ki je za pičlih pet evrov ponudil odličen kulturni dogodek, zaključen z degustacijo vin in sirov, ki jih je prispevalo trzinsko sirarsko podjetje Champignon.

vskokov, kot rečemo v gledališkem žargonu. Zamenjavi sta dobila lika Janje in strežnice, gospe Vilčnik, pri čemer so eno zamenjavo opravili vsega en teden pred predstavo.« Predstavo je režiral Klemen Nikolič.

Kriminalna drama in psihotriler Vrv je trzinskim ljubiteljem gledališča na pladnju ponudila v prebavljanje idejo, da je tudi umor lahko umetnost. Igralcem Gledališkega društva Radeče pa velja čestitati tudi zato, ker so se uspešno spopadli s kar dvema zamenjavama.

Pri Oktetku je vse »za dobro vago« – na njihovem koncertu smo dobili precej več, kot smo pričakovali. Po napovedanem repertoarju dalmatinskih in drugih uspešnic je sledil tako gromek aplavz, da so črnuški pevci postregli še s tremi dodatnimi pesmimi.

Drama, kriminalka, psihotriler

Sobotna gledališka matineja je v Trzin spet pripeljala gledališčnike iz Radeč, ki smo jih lani spremljali v glasbeni komediji *Rocky Horror Show*; letos pa so nas žanrsko presenetili. Predstava *Vrv*, ki so jo podnaslovili »vznemirljiva drama«, je že v začetku ustvarila napeto vzdušje, v njej pa se ni skrivala le drama, pač pa tudi kriminalka in psihotriler. Na odru smo lahko spremljali poslovilno zabavo, večerjo, ki se odvija na skrinji, v kateri leži ... Mirko, eden od treh sostanovalcev, ki je po mnenju drugih dveh manjvreden. Ta dva ga ubijeta, potem pa povabita na večerjo njegove starše, njegovo zaročenko, prijatelja in njihovega skupnega osnovnošolskega učitelja, ki gleda na svet zelo nekonvencionalno.

Vrv je predstava o umetnosti umora. Igralci so ohranjali napetost in jo stopnjevali vse do konca, ko detektivski profesor razkrije umor in pove briljantnima glavnima likoma, Nataši in Marjanu, nekaj temeljnih življenjskih resnic. Kot genialni uglajeni psihopat iz visoke družbe je tudi tokrat blestel **Tomaž Lavrinec**, ki je upodobil glavnega junaka tudi v njihovi lanski predstavi. Kot nam je zaupala novice iz zaodrja organizatorica **Brigita Ložar**, pa si igralci zaslužijo še prav posebne čestitke za dobro uprizoritev. »V zasedbi je prišlo do kar dveh zamenjav oziroma

Malčke navdušil Grdi raček

Nedelja, 11. novembra, je zaključila kulturniško pester vikend z otroško abonmajsko predstavo *Grdi raček*, ki je v okviru Franckovega živ-žava privabila v dvorano KUD-a Franc Kotar prav lepo število staršev ter babic in dedkov z otroki. Mladi igralci Otroške dramske skupine Kulturno-prosvetnega društva Josip Lavtižar Kranjska Gora so pod vodstvom režiserke Metke Freljih prikovali nase pozornost otrok, saj so bili na odru zanesljivi in gibalno izjemno ekspresivni. Njihovo prepričljivo igranje je dopolnila odlična kostumografija, prikazali pa so tudi veliko uigranost in disciplino na odru. Odlična kura Zvonka in kuža Reksi sta s svojimi posebnostmi poskrbela tudi za otroški smeh, vse skupaj pa se je seveda končalo na točno tak način, kot si je pred 175 leti zamislil Hans Christian Andersen – s spoznanjem, da nosi vsak grdi raček v sebi svetlobo, srčnost, sočutje, brezpogojno ljubezen in odpuščanje. Torej znova vsebina, in to tako rekoč pred domačim pragom in za vrednost vsega dobrih treh kapučinov, ki nakravžla otroške možgančke in nariše na obraz nasmehe. Škoda bi jo bilo zamuditi. ●

Grdi raček v trenutku, ko se izvali. Odlična kostumografija in prepričljiva igra osnovnošolcev iz Kranjske Gore sta tudi najmlajše gledalce kar prikovali na stole. Predstava Grdi raček je bila sicer uvrščena tudi na Srečanje lutkovnih in otroških gledaliških skupin, kjer je prejela zlato državno plaketo.

Tanja Bricelj, foto: Arhiv Gledališkega društva Radeče in Tanja Bricelj

Napovedi kulturnih dogodkov

V prihodnjih tednih je pred nami znova pestra bera kulturnih dogodkov v organizaciji KUD-a Franc Kotar.

- **IZJEMOMA v sredo, 28. novembra, ob 20. uri, v dvorani Marjance Ručigaj Biserka Čičerov – AVSTRALIJA MALO DRUGAČE**

V Avstraliji turisti po navadi obiščejo Sydney, Cairns z velikim koralnim grebenom in deževnim gozdom, Uluru, sveto goro aboriginov, in mogoče še mesto Darwin na severu. Tokratna predavateljica pa je s skupino prepotovala 6700 kilometrov iz Darwina do Perth, in to s prirejenim avtobusom, v katerem so imeli šotore, spalne vreče, vse potrebno za kuhanje, hrano in drugo prtljago. Ustavljali so se na manj znanih krajih, se kopali v tolmunih, jezerih, težko dostopnih soteskah, v turkiznem morju, se sprehajali po obali školjk in plavali med pisanimi ribami, morskimi psi, mantami in morskimi levi.

Vstopnina: 2 evra

Utrinek s potovanja po Avstraliji

- **V soboto, 1. decembra, ob 20. uri, v Kulturnem domu v Trzinu Gledališče Velenje: Tramvaj Poželenje**

Režija: Dejan Spasić

Avtor besedila: Tennessee Williams

Beseda režiserja Dejana Spasića: »Vas je strah, da boste nekega dne kar znoreli? Da boste izgubili kontrolo in ne boste več vedeli zase? Imate kdaj občutek, da vas bo življenje enostavno požrlo? – Se vam kdaj v takih trenutkih zdi, da je ljubezen edini možni pobeg, da vsaj za trenutek popusti življenjski brezup? – Tramvaj Poželenje vozi samo v eno smer. Ko si enkrat na njem, ko si enkrat znotraj, ni poti nazaj. Narava je pametnejša od nas, življenje je večje od nas, naši nagoni so močnejši od nas. Tramvaj Poželenje – Tramvaj Življenje.«

Vstopnina: 8 evrov

Za abonma in za izven

PRAVOČASNO DO VSTOPNIC!

KUD
FRANC KOTAR TRZIN

Vstopnice za vse navedene prireditve in predstave lahko rezervirate na spletni strani www.kud-trzin.si ali po telefonu 070 424 878.

Predstava Tramvaj Poželenje

- **V nedeljo, 9. decembra, ob 16. uri, v Kulturnem domu Kulturni zavod GODOT: In še Rdeča kapica? Igra: Tadej Pišek (iz Reke ljubezni)**

Predstava traja 30 minut in je primerna za otroke od 3. leta oziroma za vrtce in prvo triado osnovne šole.

Vsi poznamo pravljico o deklici z ljubko rdečo kapico, zgodbo o deklici, ki na poti k bolni babici sreča zlobnega volka. Pa jo res dobro poznamo? Je volk zares tako hudoben? In ali je bolna babica res najboljše kosilo za lačnega volka?

S pomočjo otrok, lutk in glasbe bomo zato vsem znano zgodbo sestavili na novo, morda poiskali drugačen konec, predvsem pa se bomo ob tem imenitno zabavali. Naša Rdeča kapica se začne namreč na koncu, ko sta Rdeča kapica in babica rešeni, volkov trebuh pa zašit in se Rdeča kapica ponovno poda na pot skozi gozd k babici. Zdaj je strah pred volkom še večji in v gozd si ne upa nihče več – razen naše Rdeče kapice.

Je volk res tako strašen? Zakaj je pravzaprav vedno zloben lik, ki se ga vsi bojijo? Zakaj pojé tako babico kot Rdečo kapico, zakaj mu v neki drugi pravljici dišijo trije prašički in zakaj se mu v spet drugi pravljici cedijo slinje po kozličkih? Tega ... ja, tega pa ne ve niti sam. Misli namreč, da volk tak pač mora biti ...

Vstopnina: 5 evrov

Za abonma Franckovega živžava in za izven

Predstava In še Rdeča kapica?

Mlada jahačica z jasnimi cilji in vrhunskimi dosežki

Tia Ana Tekavec je mlada Trzinka, ki ji jahanje ne predstavlja zgolj konjička, temveč način življenja. To se je jasno pokazalo tudi na državnem tekmovanju pred nekaj tedni, na katerem je osvojila prvo mesto.

Tia Ana jezdi že od šestega leta; začela je v Stožicah, pri Mojci Kolenc, nato pa se je preselila v konjeniški klub Gibanje v Depali vasi. Zanj je izvedela v šoli, ko so oglaševali organizacijo rojstnodnevnih praznovanj. Kmalu zatem sta se z mamo odpravili na ogled kluba in takoj začutili, da je to pravi kraj za mlado jahačico. Uvodne ure je že prevzela Karin Dobnikar, nato pa je Tia Ana prešla pod mentorstvo Tinkare Vovk Žunič. Ker je ta tudi sama tekmovala, je dobro vedela, na kaj mora mlado športnico pripraviti, da bo lahko pokazala svoje zmožnosti tudi na tekmovanjih.

S Tinkarino pomočjo se je Tia Ana pridno pripravljala in z odliko opravila vse tri izpite, potrebne, če se hočeš udeleževati jahaških tekmovanj. Tako je pridobila naziv jahača 1, jahača 2 in tekmovalno licenco in se pod budnim Tinkarinim očesom začela temeljito pripravljati na tekme, pri čemer ji je bila v veliko pomoč tudi vodja jahalnega kluba, Živa Šefman, tudi sama uspešna tekmovalka, tako doma kot v tujini.

Tia Ana s trenerkama Tinkaro in Živo

konca sezone, ki so jo sklenili nedavno, prvi vikend v oktobru. Državni tekmovanji sta bili dve, obe v Lipici.

Jahanje, način življenja

Tia pravi, da jo pri tem športu najbolj privlači neposredni stik s konjem. Vez je vzajemna, saj se njen konj v trenutku odzove na vsak njen dregljaj, zato sta pri preskakanju ovir tudi tako uspešna. Tio to vsak dan bolj navdušuje. Tekmovanja postajajo njeno življenje, zato vadi pod vodstvom Tinkare ali Žive štirikrat ali petkrat na teden, neposredno pred tekmovanji celo vsak dan. Klubske tekme so se letos začele aprila, bile pa so vsak konec tedna, od petka do nedelje, vse do

S trdim delom do odličnih rezultatov

Ker se Tia na tekme temeljito pripravlja, trenira praktično vsak dan, zato mora imeti skrbno izdelan urnik, da lahko uspešno opravi tudi vse šolske obveznosti. Pravi, da ji je pri tem v veliko pomoč mama Nina, ki spremlja vsak njen korak in ji je vedno v oporo, ko je to potrebno. Tia posega po odličjih na tekmovanjih tudi zaradi močne družinske podpore in natančno izdelanega načrta, ob tem pa kot prizadevna učenka lepo napreduje tudi v šoli. Za lažje usklajevanje športnih in šolskih obveznosti pa je v šoli vseeno zaprosila za status športnice. Z veseljem so ji ga podelili, saj so gotovo izredno ponosni, da je njihova mlada učenka tudi odlična športnica. In tako je lahko Tia brez slabe vesti upravičila svoj izostanek od pouka, ko se je zadnji septembrski konec tedna udeležila tekmovanja za pokal Slovenije; stopila je na najvišjo stopničko, postala je ponosna lastnica zlate medalje.

Tia Ana ob preskakanju ovir

Mladenka se je v teh letih jahanja udeležila že marsikatero jahaške prireditve, a na prvo mesto postavlja vedno svoj napredek in na tem gradi svojo športno kariero. Verjame namreč, da so rezultati na tekmovanjih zgolj posledica njene rasti. Seveda pa ji veliko pomenijo tudi medalje, pokali in rozete, ki jih je prejela za svoje dosežke, konec koncev pa so zanj močna spodbuda, predvsem na tekmovanjih, tudi veseli vzkliki množice, ki predstavljajo posebno nagrado že sami po sebi.

Močna podpora družine

Dekle rado poudari, da vsega tega ne bi zmoglo, če ne bi imelo podpore družine. Vse od začetka ji stoji ob strani oče Aleš, ki jo podpira na pripravah in tudi na tekmovanjih, opora, ki je vedno vesela, pa je zanj tudi bratec Timotej, ki, denimo, podrži uzdo, medtem ko se sama sprehodi po tekmovališču, da si ogleda prepreke. Fant se je tako postopoma tudi sam navdušil nad tem športom in se letos tudi že aktivno vključil vanj.

Seveda pa deklet nikdar ne pozabi na mamo Nino, ki skrbi, da so urejeni in pripravljeni za oddajo vsi dokumenti, potrebni za tekmovanja, ki jo vestno vozi na treninge in ji pripravlja tudi okrepčila, da ima njena mlada tekmovalka pred tekmovanjem in tudi po njem vedno dovolj energije. Poleg najožje družine pa Tio pogosto spremljajo tudi drugi sorodniki in tako tudi ti s svojim glasnim spodbujanjem pripomorejo k njenim zmagam. Med njimi so teta Saša, mama Polona, ata Sašo, babica Marina, stric David in njegova žena Andreja, sestrični Lara in Maša, bratranec Domen in gotovo še kdo, ki srčno navija za mladenkina odličja.

Načrti za prihodnost

Ker je Tia prejela že kar nekaj vrhunskih priznanj, sem jo povprašala, katero ji pomeni največ. Potrdila je, da je, predvsem v zadnjem letu, res posegla po več odličjih. Tako je na letošnjem državnem prvenstvu v kategoriji otrok, starih od 10 do 12 let, osvojila ekipno prvo mesto in posamično tretje mesto, vso sezono je prednjačila v svoji konkurenci in je sezono sklenila z osvojitvijo pokala na že omenjenem tekmovanju za pokal Slovenije v Lipici. Ta zadnja lovorika pa ji tudi največ pomeni, saj zaobjema to tekmovanje kar šest tekem. S tem pa se njena jahaška pot šele dobro začne. Prihodnje leto bo dopolnila dvanajst let in bo predstavljena v višjo kategorijo, v skupino mlajših mladink, za katere se tekmovanje začne že z začetkom sezone, zato si mlada športnica že danes postavlja cilje, ki jih želi doseči, in zapisuje mesta tekem (tudi mednarodnih), kjer bi prav tako rada tekmovala. Ob tem pa že razmišlja, da bi se jahanju posvetila tudi poklicno. Tu pa se vnovič dotakne družine in njenega pomena zanj. Tia Ana verjame, da je družina osnova, na kateri je treba graditi vse drugo oziroma iz česar vse drugo pravzaprav izvira. Tia Ana, zaradi zdravih vrednot, ki si jih predstavila v najinem pogovoru, verjamem, da te čaka še zelo uspešna jahaška pot in še mnogo osvojenih odličij. Srečno! ●

Barbara Kopač, foto: Osebni arhiv Tie Ane Tekavec

Ekipni državni prvaki 2018: Tija Kocjan, Iza Laufer in Tia Ana Tekavec

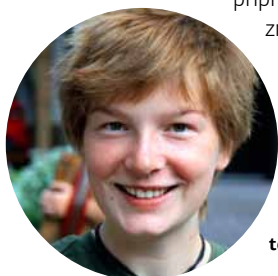
Popotniški podvig Žive Korošec

Camino – pot, ki ti spremeni pogled na svet

Vse se je začelo pred slabim letom, ko si je komaj 18-letna gimnazijka Živa Korošec vbila v glavo, da hoče prehoditi skoraj 800 kilometrov dolgo romarsko pot na severu Španije. Pustolovski izziv se je glasil El Camino ali Jakobova pot. In Živa je tako najverjetneje najmlajša Trzinka, ki ji je to poletje uspel ta podvig.

Z Živo sva govorili kmalu po prihodu domov, ko z glavo pravzaprav sploh še ni bila doma, in takrat se je porodila ideja, da njeno izkušnjo prelijem na papir. Zakaj? Ni veliko ljudi, sploh pa ne najstnikov, ki bi bili pripravljeni skočiti iz svojega udobja, se odklopiti od znanega in se sami podati peš, za dober mesec dni, vsak dan znova v neznanu. Kot pravi, je bila to edinstvena, nepozabna izkušnja: »Vse skupaj je preseglo moja pričakovanja.«

Trzinska gimnazijka Živa Korošec je pri 18 letih sama prehodila španski camino. Seveda si je tudi denar za pot prislužila sama, z delom ob šoli, ob tem pa je imela še vedno čas tudi za druženje in šport.

• Živa, kdaj je padla odločitev za odhod na to slovito romarsko pot?

Za pot sem izvedela iz dokumentarnega filma in pomislila sem: »To je pa nekaj zame.« Predvsem zato, ker imam rada pustolovščine in počitnice, na katerih ne lenarim. Če sem v enem kraju dolgo časa, mi postane dolgčas. Tudi sošolka je rekla, da bi rada šla, in nekega dne sva se preprosto odločili in si kupili letalske vozovnice v Španijo.

• Kako si se pripravljala na to pot? Si bila pred odhodom kaj živčna?

O poti se nisem kaj dosti pozanimala, raje sem se podala v neznanu. Prebrala sem, da jo lahko prehodi tudi vsak začetnik; pač začne s krajšimi razdaljami. Ampak z razdaljo ni bilo težav, saj sem bila dovolj utrjena. Pred odhodom sem bila vznemirjena in polna pričakovanj, mislim, da nisem tisto noč pred odhodom skoraj nič spala, ker nisem zmogla »izklopiti« možganov. A strah je bil odveč, potovanje je bilo enkratno in nepozabno, sploh nimam besed!

Camino stke nova prijateljstva

• Kakšna so bila tvoja pričakovanja?

Nisem imela kakih posebnih načrtov, vedela sem le, da si želim prehoditi celotno pot. Ena od stvari, ki sem si jih obetala na romanju, je bilo prijateljstvo, in res, spoznala sem več ljudi z različnih koncev sveta, družili smo se predstavniki različnih celin. To mi je dalo dodatno motivacijo, da pridem vsak dan do prenočišča, »alberga«, kjer smo bili z novimi prijatelji dogovorjeni, da se spet dobimo. Tako sem vsak dan komaj čakala, da se spet vidimo.

Na začetku poti dobi vsak romar poseben potni list, v katerem potem zbira žige prenočišč in cerkva. Brez tako ožigosanega potnega lista pa te v prenočišča, »alberge«, sploh ne sprejmejo.

»Čarobnost camina je v tem, da je vse zapleteno, a hkrati enostavno. Lahko se obremenjuješ s tem, kako in kam greš, ali boš zmogel, ali je varno, ali boš dobro spal, ali bo trgovina odprta, ali se boš lahko sporazumeval ... Ampak v resnici ni treba nič skrbeti. Bo, kar pač bo, vsi smo na istem. Vedno se znaješ, vedno ti nekdo pomaga.«

• Po kateri poti si šla? So vse enako zahtevne?

S sošolka sva izbrali severno pot, ob oceanu, ker je vreme tam manj vroče, pot pa manj obljudena in bolj razgibana. To sva izbrali predvsem zaradi vremena. Začeli sva v San Sebastianu v Baskiji, blizu francoško-španske meje, začetni kraj te, druge etape pa je sicer Irun. V Santiagu v Galiciji vodi več poti; ne vem, katera je najtežja, zdi se mi, da je odvisno od motivacije, družbe, teže nahrbtnika ... Vendar je vse ves čas čisto odvisno od dneva in od poti tisti dan in je gotovo tako na vseh daljših poteh.

• Na poti pa si kmalu ostala sama?

Sošolka je imela težave s koleno in je vztrajala dva tedna, dlje žal ni šlo. Zato sem potem nadaljevala kar sama.

• Kakšen je bil tvoj pohodniški dan?

Običajno sem vstala že okoli 5. ure, da nisem hodila po največji vročini in da sem zanesljivo dobila prenočišče. Ob prihodu na cilj smo se vsi najprej stuširali, nato pa smo poiskali hrano – v baru, restavraciji ali v trgovini. Potem smo imeli na voljo še ogromno popoldanskega časa, vendar ni po navadi nihče raziskoval mest, saj smo bodisi spali v majhnih vaseh bodisi smo bili preutrujeni, da bi hodili še po mestu. Velikokrat smo že

Pot je zelo dobro označena s tablam in rumenimi puščicami. Veliko popotnikov je imelo tudi aplikacije in knjige, vendar sama nisem pristašica tega. Šla sem pač po poti in sem prišla, kamor sem prišla.«

Barvit utrinek s poti

kar zgodaj zaspali ali pa smo se družili in si izmenjevali informacije o kulturah, navadah, običajih in drugem ali pa smo se igrali različne igre.

• **Koliko prtljage je ravno še dovolj na takšni poti?**

Na pot sem vzela preveč stvari, čeprav sem bila na začetku prepričana, da imam opreme ravno prav. Moj nahrbtnik je tehtal okoli deset kilogramov. Ker pa imam že nekaj časa težave z rameni, so me ta pogosto zelo bolela, in zato sem nahrbtnik olajšala, za približno dva kilograma.

• **Kdaj ti je bilo najtežje?**

Psihično in fizično je bil najtežji prvi teden, ker nisem bila navajena cel dan samo hoditi, dobila pa sem tudi res grde žulje. In seveda prvih nekaj dni zatem, ko je sošolka odšla; takrat je bila pokrajina dva dni enolična in srečala nisem skoraj nikogar. Takrat sem večkrat na dan poklicala domov in klepetala z domačimi. Potem pa je do zadnjega tedna čas minil, kot bi mignil; hodila sem tako »spotoma«. Zadnji teden pa je bil res naporen, saj se bližam cilju, ki ga že težko pričakuješ. Ko veš, da imaš le še okrog sto kilometrov, pa se kar malo poleniš.

• **Koliko si prehodila v dobrem mesecu dni?**

Vsega skupaj skoraj 800 kilometrov, na dan v povprečju okoli 25, ampak odvisno od prenočišč in volje. V enem dnevu sem prehodila največ 42 in najmanj 13 kilometrov. Hodila sem med 20. junijem in 23. julijem.

Odklopila sem in se prepustila neznanemu

• **In potem končno na cilju?**

Ko smo s skupino deklet prispeli v Santiago, smo imele dovolj časa za raziskovanje in počitek. Najbolj hecno pa je bilo, da nismo vedele, kaj bi počele. Samo sprehajale smo se sem in tja po mestu, ker nismo bile vajene biti pri miru. Camino te čisto spremeni, res je enkratna izkušnja, saj se privadiš na čisto novo okolje in ljudi. Ko poskusim to komu razložiti, pa se mi zdi, da tega ne moreš razumeti, če nisi bil tam.

• **Bi lahko potem rekla, da je bilo to res pravo romanje?**

Romanje se mi zdi tesno povezano z duhovnostjo, z nekim globljim ciljem. Jaz pa sem bolj kot kaj drugega razmišljala o sebi in o življenju. Pred odhodom sem pričakovala samo, da si bom malo »prečistila« glavo, se odklopila.

• **Kaj je zate svoboda?**

Svobode ne jemljem kot pojem, ki pomeni, da lahko človek dela, kar hoče. Zame je svoboda predvsem to, da si lahko za nekaj, kar delaš najraje na svetu, vzameš čas in te pri tem nič in nihče ne omejuje. Svoboda je zame nekaj, zaradi česar nisem pod stresom in pri čemer sem sproščena.

Najbolj se mi je vtisnila v spomin energija camina

• **Kaj ti bo najbolj ostalo v spominu?**

Najbolj se mi je vtisnila v spomin energija camina. Čeprav smo romarji na tej poti iz različnih razlogov in smo iz različnih kultur in z različnim

družbenim ozadjem, smo vsi na istem – vsi spimo v natlačeni sobah in se tuširamo v umazanih kopalnicah in vsi zaudarjamo po potu, vendar nam je bilo vsem glede tega vseeno. Lahko se pogovarjaš s komerkoli in o čemerkoli. S prijatelji smo se šalili, da »kar se zgodi na caminu, tudi ostane na caminu«. Super je bilo to, da smo se samohodci lahko priključili kakšni skupini. Vsi so namreč zelo prijazni in sprejmejo vsakogar. Ali pa smo hodili skupaj tisti, ki smo bili sicer sami.

• **Bi naredila kaj drugače, če bi šla vnovič?**

Nič ne bi spremenila! Resda sem imela pretežek nahrbtnik in sem dobila veliko žuljev, ampak ravno to je to, kar naredi pustolovščino zanimivo.

• **Kaj te je pot naučila?**

To, da moram stvari jemati bolj sproščeno in da moram bolj uživati v običajnih stvareh. Vendar je to zdaj, ko sem v popolnoma drugačnem okolju, težko. Potem ko sem prišla domov, cel teden sploh nisem vedela, kaj naj počnem sama s seboj. Imela sem nekakšno »pocamino depresijo«, ki jo ima veliko romarjev. Še zdaj se mi zdi vse skupaj neresnično in vse to pogrešam.

Romanje je bilo tako dogodivščina kot tudi učenje

• **Ali je bila odločitev za romanje prava in ob pravem času?**

Odločitev je bila definitivno ob pravem času, romanje je bilo tako dogodivščina kot tudi učenje, mi je pa veliko romarjev reklo, da sem zelo odrasla.

• **Kaj pa načrti za naprej?**

Mislím, da zdaj, ko sem nazaj v stari rutini gimnazije, nisem več tako sproščena kot na caminu. Da bi se bolj spremenila, bi morala spremeniti okolje, ampak saj bo to kmalu. Po maturi si želim za eno leto iti v Mehiko kot »au pair«, da bi raziskovala kulture Latinske Amerike in se še bolje naučila špansko, preden bom nadaljevala svojo pot s študijem.

• **Kaj bi sporočila svojim vrstnikom? Kaj priporočaš tistim, ki bi tudi radi šli na to pot, pa še malce dvomijo?**

Sporočila bi jim, da naj poskušajo biti kdaj zunaj svoje cone udobja, naj se kdaj pa kdaj odklopijo od tehnologije in od vsakodnevnih rutine. Vsem, ki pa še niso prepričani, ali bi se odpravili na romanje, to zelo priporočam. To je res edinstvena, neverjetna izkušnja, za vsakogar, ki ima rad malo drugačen dopust oziroma ima v sebi željo po pustolovščinah. •

Nataša Pavšek, foto: Osebni arhiv Žive Korošec in Nataša Pavšek

Isto pot kot Živa so letos prehodile še tri Trzinke, sestre Petra in Špela Mušič ter njuna sorodnica Andreja Gorjup, predsednica trzinskega strelskega društva, vse tri učiteljice. Na sliki so na cilju, pred katedralo Santiago de Compostela. Foto: Osebni arhiv Petre Mušič

Tudi s pomočjo Trzink do naslova svetovnih vice prvakov

Plesalci in trenerji plesnega kluba Miki smo se septembra udeležili dveh svetovnih prvenstev na Češkem in smo se v Slovenijo vrnili s številnimi vrhunskimi uvrstitvami. V disciplini street dance show sta pri mladinskih parihi že tretje leto zapored poslušala slovensko himno ob osvojitvi naslova prvakov Maša Skočaj in Žiga Farkaš, med solisti pa je to prvo leto doživel Valentin Trobevšek. Srebrne medalje in naslova vice prvakov pa so se veselili plesalci otroške in mladinske formacije v disciplini street show, med njimi tudi Trzinki Tina Kecelj in Lana Prostran.

Plesalci so začeli plesno sezono že 20. avgusta, s fizičnimi in psihičnimi pripravami na svetovna prvenstva, od 20. do 23. septembra pa so se v Ustiju nad Labem pomerili med najboljšimi plesalci sveta v kategoriji street dance show. Trenerji in koreografi Anja Jurič, Andraž Mrak in Nastja Horvat so na tekmovanje pripravili kar 62 plesalcev, ti pa so s svojimi nastopi navdušili mednarodne sodnike in dosegli odlične rezultate, v štirih disciplinah celo najboljše uvrstitve slovenske reprezentance. Trete leto zapored sta slovensko himno na najvišji stopnički ponosno pela Maša Skočaj in Žiga Farkaš, ki sta si odličje priplesala s trdim delom, odličnim vodenjem trenerjev Anje in Andraža in podporo staršev. Tudi v pevskih sposobnostih pa se je preizkusil Valentin Trobevšek, ki je s točko Mr. Bean, s številnimi komičnimi vložki, na plesišču predstavil plesno igro. Lanski svetovni prvaki, otroška street show formacija, so z odlično točko z naslovom Rudarjenje izkopal srebrni pokal in medalje. Trzinki Tina Kecelj in Lana Prostran, plesalki mladinske street show formacije, pa sta

Članska zasedba – med njimi je tudi Trzinka Eva Mušič – si je na letošnjem svetovnem prvenstvu s točko High School Musical priplesala odlično 4. mesto.

skupaj s soplesalkami s točko What if Jack ... osvojili naslov svetovnih vice prvakov, in to že peto leto zapored.

Trenerja in koreografa Anja in Andraž sta poleg že omenjenih točk tik pod stopničke pripeljala še otroško pionirsko malo skupino Na paši in na 7. mesto mladinsko malo skupino Kupid, članska zasedba s Trzinko Evo Mušič pa je pod vodstvom trenerke in koreografinje Nastje popravila lansko uvrstitev, saj je s točko High School Musical priplesala na odlično 4. mesto.

V Pragi je od 28. do 30. septembra na svetovnem prvenstvu v show plesih pod vodstvom trenerke in koreografinje Maje Vidonja sodelovala tudi Mikijeva show ekipa 24 plesalk. Slovensko plesno reprezentanco so zastopale v dveh kategorijah, v mladinski s praviljično formacijo The Story of the Tree, ki se je v konkurenci 26 skupin uvrstila v zlato sredino, na 15. mesto, v članski pa z malo skupino sedmih plesalk v kategoriji show dance, s točko What have we done to our Planet in dosegle 7. mesto.

Vsi plesalci so se pod vodstvom trenerjev na nastope na prvenstvih odlično pripravili in izvalili solze navdušenja tudi pri trenerjih.

Naši plesalci so tako vstopili v novo plesno sezono s svežo energijo in motivacijo, svoje znanje pa bodo v tej sezoni nadgradili še z dodatnimi treningi gimnastike s trenerjem Petrom Sternadom.

Ob tem se staršem naših plesalcev zahvaljujem za njihovo spodbujanje in za zaupanje v delo našega kluba. ●

Saša Eminić Cimperman, predsednica plesnega kluba Miki, foto: Arhiv PK Miki

Plesalke Mikijeva mladinske street show formacije, v kateri plešeta tudi Trzinki Tina Kecelj in Lana Prostran, so letos na Češkem osvojile naslov svetovnih vice prvakov, in to že peto leto zapored.

10-letnica vzponov na Dobeno

Športno društvo Skirca Trzin vabi pod motom Gremo do Blaža vse leto, da se peš ali s kolesom čimvečkrat povzpnete na Zgornje Dobeno, do kmečkega turizma Blaž. Ob vsakem vzponu prejmete pri Blažu kontrolni žig (največ enega na dan). To žigosanje traja od 1. januarja do 30. septembra. Za najmanj 10 pa do 24 opravljenih vzponov pridobite bronasto medaljo, od 25 do 49 opravljenih vzponov je nagrajenih

s srebrno medaljo, za 50 do 99 vzponov prejmete zlato medaljo, za 100 in več vzponov pa platinasto medaljo.

Na zaključni prireditvi, tudi letos drugi petek v oktobru, se nas je pri kmečkem turizmu Blaž zbralo 62 pohodnikov in kolesarjev. Dobeno je pri srcu pohodnikom iz Mengša, Loke pri Mengšu, Trzina, Domžal in Črnuč.

Primož Premk in Jani Muha sta najprej podelila medalje trem pohodnicam, ki so se med ženskami največkrat povzpele do Blaža, sledila je podelitev medalj trem pohodnikom z največ vzponi, nato pa sta podeljevalca razdelila medalje še drugim pohodnikom, glede na število njihovih vzponov v devetih mesecih tega leta. Najvztrajnejša pohodnica je imela letos kar 269 vzponov. Prav vsi smo prejeli lepe rumene majice in različna sponzorska darila podjetij Laby's, Fiat, Velo, Led Lancer, Škoda Škerjanec in HP Commerce. Kmečki turizem Blaž nas je pogostil s slastno malico, za zabavo pa je poskrbel še humorist Peška. Petkov večer nam je v smehu in dobri volji kar prehitro minil.

Ob slovesu smo si obljubili, da bomo tradicijo vzponov Gremo do Blaža zagreto nadaljevali tudi v naslednjem desetletju obstoja te oblike rekreacije. ●

Besedilo in fotografija: Milica Erčulj

Telovadba za starejše Trzince

Pogrešali smo jo – rekreacijsko telovadbo za malo starejše. Potem pa je 23. oktobra 12 odraslih, malo starejših moških, pogumno vstopilo v mladinsko sobo v kleti Centra Ivana Hribarja in se prepustilo vajam pod vodstvom Žane Babnik.

Pravzaprav se ne ve dobro, kdo je te moške spodbudil, da so prišli v »telovadnico«. Iz (ne)zanesljivih virov pa je bilo slišati, da so za to krive ženske – dovolj jim je bilo namreč posedanja njihovih močnejših polovic pred televizorjem ter neskončnih pogovorov o nogometu in politiki. Po tihem pa so najbrž upale tudi, da bodo postali malo bolj živahni, ko se bodo vračali s tedenskih napornih fizičnih treningov!

Kakor koli že, prva učna ura je bila naporna in je bilo tudi kar nekaj stokanja in prelitega znoja, a tudi smeha. Drugič bo že bolje, smo si po tihem dajali korajžo. Smo pa, bolj ko se je bližal konec vadbe – odslej se bomo dobivali redno vsak ponedeljek ob 11. uri –, težje dihali, saj je prostor z umetno svetlobo, nizkim stropom in slabim zračenjem malo manj primeren za trzinske »sokole«.

No, zdaj, ko imamo to rekreacijo za malo starejše, ki jo organizira Center aktivnosti Trzin (CAT), nam ne bosta vzela poguma niti gost zrak in nizek strop telovadnice. Smeh in dobra volja nas bosta spremljala še naprej in ne bomo niti pomislili, da ne bi telovadili. ●

Besedilo in fotografija: Aleksander Čičerov

VABILO VSEM LJUBITELJEM ŠAHA

Šahovski klub Trzin prireja redne hitropotezne turnirje, in sicer vsak ponedeljek ob 19.30, v Jefačnikovi domačiji, na Jemčevi 37a v Trzinu. Pristrčno vabljeni!

ŠAH NA LOKACIJI JEMČEVA 37a

Kot po tekočem traku so si priskakali stopničke

Mengeški orli(či) so tudi v preteklem mesecu široko razprli krila in jadrili daleč proti dnu skakalnic. Anže Lanišek, član slovenske mlade A-reprezentance, je končal letošnjo poletno različico svetovnega pokala, tako imenovano veliko nagrado Mednarodne smučarske zveze (FIS) kot naš tretji najboljši skakalec – v skupni razvrstitvi na 37. mestu, na članskem državnem prvenstvu v Kranju pa je pristal na sedmem mestu.

Zelo uspešno je poletno sezono sklenil tudi Taj Ekart (do 15 let), ki se je na tekmi za pokal Cockte na Gorenji Savi sredi oktobra izkazal s tretjim mestom, z novimi kolajnami pa so svoje vitrine tudi prejšnji mesec obogatili tudi mlajši varovanci trenerjev Aleša Selaka in Luke Brnota, ki so kot po tekočem traku posegali po najvišjih mestih.

Na zadnji postaji tekmovanja za pokal Alpe-Adria v Trbižu so si priskakali kar osem kolajn: z najzlahnejšo se je na prireditvi v Italiji ovenčal Tit Voranc Božič (11 let), drugi mesti sta osvojila Nik Bergant Smerajc (11 let) in Jaka Perne (9 let), z bronastimi odličji pa so se okitili Timo Šimnovec, ki je tako pripomogel k novi trojni zmagi SSK Mengeš v konkurenci enajstletnikov, ter Živa Andrić (10 let), Alen Pestotnik (10 let), Erik Tomažič (9 let) in Lovro Drnovšek (7 let).

V skupnem seštevku tega tekmovanja, v katerem je Mengeški klub osvojil odlično drugo mesto v ekipni konkurenci, so končali med najboljšo trojico Nik Bergant Smerajc in Tit Voranc Božič, ki sta si delila prvo mesto med dečki, starimi 11 let, in Jaka Perne (9 let), ki se je v seštevku štirih tekem prav tako povzpел na najvišjo stopničko. Končno tretje mesto so osvojili Živa Andrić (10 let), Alen Pestotnik (10 let), Erik Tomažič (9 let) in Gal Sedmak (8 let).

To pa še ni bilo vse; Nik Bergant Smerajc (do 12 let) in Živa Andrić (do 11 let) sta se veselila tudi naslova državnih prvakov, v Velenju oziroma Logatcu, njuna uspeha pa sta s srebrnima kolajnama dopolnila Tit Voranc Božič (do 12 let) in Alen Pestotnik (do 11 let).

Nik Bergant Smerajc in Tit Voranc Božič na stopničkih na državnem prvenstvu v Velenju

Vsi, ki bi se jim radi pridružili in tudi sami izkusili enkratne občutke letenja, ste pristrčno vabljeni na treninge v telovadnici osnovne šole v Mengšu, vsak ponedeljek med 16.30 in 19.30. Za informacije pa lahko tudi pokličete, na telefonsko številko 041/767-397 ali 041/750-404, in povprašate o vsem, kar vas zanima o treniranju skokov. ●

Miha Šimnovec, foto: Andrej Smerajc

Jabolko za vsak dan

Tokrat tematsko nadaljujemo prispevek iz prejšnjega Odseva – o jabolkih, in sicer kot popotnico knjižici receptov z jabolki, ki smo jo v društvu Florijan pripravili ob razstavi jabolk v sodelovanju s trzinskim vrtcem in osnovno šolo. Recepte so prispevali starši otrok, vzgojitelji vrtca, Iva Dolenc in člani društva Florijan.

Iz omenjene knjižice je tudi tale preprosti recept za okusno slaščico:

Jabolčni mafini

Sestavine:

350 g naribanih jabolk
125 g olja
2 jajci
1 žlička vaniljevega sladkorja
80 g sladkorja
130 g polnozrnatih moka
130 g bele moka
pol žličke sode bikarbone
2 žlički pecilnega praška
2 žlički cimeta
pest zmletih lešnikov

Postopek:

Vse suhe sestavine dobro premešajte, v drugi posodi pa razmešajte mokre sestavine. Nato to dvojce združite, vlijete v modelčke za mafine in pecite 25 minut pri temperaturi 175 stopinj Celzija. Tako pripravljene mafine so sočni in okusni.

Knjižico smo izdali simbolično 16. novembra, na letošnji dan slovenske hrane, to je na dan, ko imajo v vseh slovenskih šolah tradicionalni slovenski zajtrk. Tokratni projekt je povezan tudi s slovenskim *partnerstvom za tla*, tema pa je izbrana zaradi dejstva, da je v zadnjih letih na svetu izginilo več rodovitne zemlje kot kdaj prej in da se ta trend ne umirja. V eni pesti rodovitne prsti pa je lahko tudi več milijard organizmov, ki so pomembni tako za rast rastlin kot za vzdrževanje pestrosti živalskega sveta, ob tem pa tudi za pitno vodo, uravnavanje izpusta toplogrednih plinov, kroženje energije v naravi idr.

Knjižica z recepti je dostopna na FB strani društva Florijan in na spletni strani trzinskega vrtca, naročite pa jo lahko tudi na elektronskem naslovu drustvo.florijan@gmail.com.

Društvo Florijan, foto: Pixabay

Ustavimo se in začutimo svojo bit!

Stopite v širok razkorak z rokami v odročenu, dlani obrnite proti nebu.

Ponavljajte globoke vdihe in izdihe in vztrajajte v tem položaju, imenovanem zvezda.

Kako dolgo bo sijala vaša zvezda?

Potrudite se, da čim dlje.

Ne poslušajte svojih misli, ki vam bodo morda govorile, da ne zmorete več.

Ta preprosta vaja vas lahko nagovarja, da se ustavite v dnevu, ki hiti, in vsaj nekaj minut preživite v čudoviti jesensko obarvani naravi, se sprostite in zadihate. Nekje med vdihom in izdihom si podarite priložnost, da začutite svoje telo in si dovolite samo biti in se čutiti. Brez nalepk, ki so vam jih nalepili drugi, in tudi brez tistih, ki si jih nevede lepote sami. Pogumno opazujete svoj odziv, ko postane vaja težka in začutite bolečino v mišicah. Ne pobegnite pred bolečino, ampak si jo dovolite v polnosti začutiti. Upajte si in le dihaite.

Kadarkoli premoremo pogum, da v polnosti čutimo tudi občutke, ki nam niso ljubi, nas življenje nagradi. Globlje ko si upamo čutiti strah, bolečino, žalost, globlje lahko čutimo tudi radost, pogum in brezskrbnost.

Zatorej, upajte si, upajmo si. ●

Petra Šuštar, foto: Osebni arhiv Petre Šuštar

Vabljeni na Petrine vadbe!

Petra Šuštar, vedoželjna profesorica športne vzgoje, učiteljica meditacije, voditeljica programov Abonma za dušo in telo in Moja velika čarovnija ter avtorica slikanice s pravljico meditacijo Smaragdni gozd želja in koledarja z vajami sproščanja za leto 2019, v Trzinu tudi letos vodi poseben program za dušo in telo, in sicer v prostorih studia Powerhouse Zavrl na Ljubljanski cesti 48, vsak torek od 18.30 do 19.45. Več informacij in prijave na: www.pri5ri.si, petra@pri5ri.si

Že diši po praznikih

Še malo in zadišalo bo po praznikih. Zadišalo pa ne bo le zaradi peke domačih piškotov, potic in drugih sladlic, ampak tudi zaradi prazničnega vzdušja, ki bo velo iz vsakega kotička vašega doma.

Nekoč smo domove okraševali le za kratek čas in praznično vzdušje tako ni trajalo dolgo. Danes pa je popolnoma drugače. Kotičke doma lahko začnemo postopno krasiti že zdaj, v drugi polovici novembra, torej tik pred začetkom adventnega časa, nato pa dodajamo okraske, veje, pentlje in lučke in tako stopnjujemo praznično vzdušje.

Pobrsčajmo po omarah in poiščimo prte in prevleke za blazine, ki jih že dolgo nismo uporabili, naberimo veje, bršljan, storže, sami izdelajmo okraske ... Gotovo imamo kje v omari košarice, skledle in svečnike. In le pogumno pri barvah, praznično okrasje pa naj se ujema s slogom in barvami doma!

Časa imamo še dovolj, da lahko v miru dodelamo letošnji praznični slog svojega doma. Pri tem pa naj vam bodo v pomoč tudi naši namigi!

Pravljico vzdušje

Podeželski slog je že sam po sebi topel in romantičen, zato naj se z njim ujemajo tudi praznični okraski. V veliko keramično vazo postavimo bele in rdeče veje. Na polico ali na rob nape namestimo girlando z okrasi. Različni odtenki rdeče barve, karo vzorci in prikupni okraski ustvarijo v podeželski kuhinji pravo pravljico vzdušje.

Praznična dobrodošlica

Tudi v predsobi naj zaveje praznično vzdušje! Poiščimo večjo vazo in dajmo vanjo veje, ki smo jih sami nabrali. Okrasimo jih z lučkami. Predsoba bo tako prikupnejša in tudi svetlejša. Naj nas spomni na decembrske praznike vsakič, ko vstopimo vanjo. Tudi ko bomo lučke po praznikih odstranili, pa lahko vazo z vejami pustimo v predsobi, saj imenitno okraši prostor.

Adventni venčki – očarljivi in nepogrešljivi

Brez adventnih venčkov skoraj ni decembrskih praznikov. Že v teh dneh jih lahko obesimo na vrata, okno ali steno in postavimo na mizo. Venčki so lahko iz različnih materialov, z zelenjem ali brez,

okrašeni ali brez okrasov. Nami-znim dodamo še sveče. Lahko jih kupimo ali, še bolje, izdelamo sami. Venčku dodajmo osebno noto, tako bo v praznično okrašenem domu zasijal v vsej svoji lepoti.

V odtenkih bele in srebrne

V svetlo dnevno sobo se imenitno poda okrasje bele in srebrne barve. Praznično vzdušje pričarajo storži na steklenem pladnju, sveče in lučke ter pogrinjek. V takšnem okolju se bomo lahko ves decem-ber predajali užitek ob pitju čaja in klepetu z domačimi in prijatelji.

Preprosto, a učinkovito

Razgibano podstrešno stanovanje, opremljeno s starinami in detajli, je težko še dodatno okrasiti. Za praznični pridiž zadostuje že pletena nizka košara, v katero položimo jabolka in velik šop rdečih vej. Naj se ve, da bo prvi decembrski dobri mož že kmalu prišel med nas ... Tako lahko skorajda brez stroškov ustvarimo preprost, a čudovit okras s pridihom praznikov.

Za ljubitelje naravnega

Ljubitelji naravnih okrasov in barv si lahko na mizico ob kavču postavijo večji lesen krožnik in ga napolnijo s storži in naravnimi okraski. Ko so prazniki na vrhuncu, pa lahko med storže postavimo še kakšen svetleč okras, kot so novoletne bunke in figurice. ●

Marjetka Pajk, u. d. a. i.,
foto: Osebni arhiv Marjetke Pajk

Marjetka Pajk je priznana arhitektka notranje opreme, ki deli svoje znanje tudi z dijaki različnih srednjih šol, njene nasvete pa najdete tudi v medijih. Dolgoletne izkušnje in strast pri delu so jo pripeljali, med drugim, tudi do sodelovanja s Fakulteto za dizajn v Trzinu. Z njenimi študenti in predavatelji je povezana vse od njene ustanovitve, ko je še obstajala pod imenom Istituti Callegari, zdaj pa z njimi sodeluje pri različnih projektih.

Namesto jeseni babje poletje in podnebno opozorilo v velikosti stopinje in pol

Izteka se meteorološka jesen, prva dva meseca tega trimesečja pa lahko označimo kot pravo babje poletje. Kaže, da bo to ena najtoplejših jeseni, odkar imamo na voljo zanesljivejše podatke o vremenu, to je v obdobju poldrugega stoletja!

Topla jesen je šla na roko prav vsem pridelovalcem sadja, poljščin, vrtin, torej vsega, kar raste nad zemljo, na in v njej ter pod njo in je mogoče jesti in seveda – ustrezno predelano – tudi popiti. Pridelek že dolgo ni bil tako obilen in sladek, del tega pa ste lahko pokusili že neposredno po (p)obiranju in pospravljanju in tudi sveti Martin je že »narđil iz mošta vin«, nekaj najboljših izdelkov te vrste in drugih pa šele pride. Poleg okusnega vina še, na primer, dobro kislo zelje in repa.

Podobno je bilo tudi s padavinami v oktobru – po izdatnejšem dežju konec prve dekade smo imeli obilno močjo spet šele od 27. oktobra naprej in smo tudi v Trzinu presegle stotico, kar pa ni nič posebnega; kot že zapisano, pa je posebno morda to, da je večina padavin padla v zadnjih petih dneh, in to za polno merico tudi v nadaljevanju »krompirjevih« zduženih praznikov, dneva reformacije in spomina na mrtve, ko je zadišalo tudi po poplavih večjih razsežnosti. K sreči pa je le zadišalo, z izjemo nekaj neurij, ki so se lokalno znesla nad naravo in prebivalci.

Temperatura zraka nad dolgoletnim povprečjem

V Trzinu ni bilo česa hujšega, količina padavin pa je bila celo nekoliko manjša od dolgoletnega povprečja (1981–2010); v omenjenih petih dneh smo prejeli 70 litrov, prve dni novembra še dobrih 20 litrov na kvadratni meter, pred tem, že v začetku oktobra, natančneje 6., pa smo prejeli še desetlitrsko padavinsko pošiljko.

Jeseni se kaj rado zgodi, da vremenska postaja pri trzinski šoli zaradi izrazite jutranje rose to zabeleži kot padavine, ki pa praviloma ne presegajo količine 0,3 milimetra. Takih dni je bilo oktobra kar 12; prav vsi verjetno niso bili povezani z jutranjo roso, večina pa. A kako ne bi bilo tako močne jutranje vlage, ko pa smo imeli opravka s tako viso-

Letošnji oktobrski pogledi čez Trzinsko-Mengeško-Domžalsko polje so bili pogosto sončni.

kimi dnevnimi temperaturami zraka, da so kar enajstkrat presegle 20 stopinj Celzija?! Povprečna mesečna temperatura zraka je bila za dve stopinji Celzija nad dolgoletnim povprečjem, kar je dvakrat več od pričakovanega enostopinjskega odstopanja, pozitivnega ali negativnega. Precej pretoplo je bilo sredi meseca in predvsem konec meseca, najnižja temperatura zraka pa se ni spustila pod 3 stopinje Celzija, medtem ko je šla v rekordno toplem septembru še za stopinjo nižje! Praviloma imamo oktobra prvo slano, in to pogosto tudi več juter, lahko tudi zapored, letos pa je mrzav očitno dobro in daleč »zapakiran«. Ko bo prišel nad nas, pa bo spet jok in stok in bomo ugotavljali, da tak sunkovit temperaturni prehod ni dober za naša telesa, sploh tista manj odporna, ki se v takih razmerah pogosto odzovejo z boleznijo.

Vremenska postaja OŠ Trzin oktober 2018			
Kazalec	Podatek	Datum/Niz	Ura/Obdobje
Povprečna temperatura zraka (°C)	12,3	1.–31. 10.	meseč
Najvišja temperatura zraka (°C)	21,9	10. 10.	14.45
Najnižja temperatura zraka (°C)	3,2	23. 10.	7.40
Največji dnevni hod T zraka (razlika maks./min. T, v °C)	15,9 (21,4/5,5)	24. 10.	0.00–24.00
Število dni s padavinami > 0,2 (> 1 mm)	26 (10)	1.–31. 10.	meseč
Mesečna količina padavin (mm)	110	1.–31. 10.	meseč
Največja dnevna količina padavin (mm)	36,8	28. 10.	0.00–24.00
Letna količina padavin	903	1.1.–31.10.	deset mesecev
Najvišja hitrost vetra km/h / smer	54,7	30. 10.	13.40
Število dni z maksimalno dnevno T zraka ≥ 20 °C	11	1.–31. 10.	meseč

Izbrani meteorološki podatki za Trzin za oktober 2018; celoten arhiv je dostopen na spletnem naslovu trzin.zevs.si/summary.html (preglednica Letni in mesečni povzetki). Vir: Vremenska postaja OŠ Trzin (CZ Trzin).

Čas za (trajnostne) spremembe na vseh ravneh

Počasi se bodo tudi zadnji nejeverni Tomaži zavedeli posledic podnebnih sprememb, ki smo jih to jesen še kako občutili. Morda vam je sicer godilo toplejše vreme, gotovo pa vam niso občasni skokoviti temperaturni in padavinski prehodi; tu bi nam bolj ugajal zmerni enakomerni prehod. V začetku oktobra so vodilni znanstveniki v svetu predstavili nedvoumne dokaze, da je treba dvig temperature omejiti na poldrugo stopinjo Celzija. Novo poročilo IPCC, Mednarodnega panela za podnebne spremembe, ki so ga naročile in sprejele vse svetovne vlade, kaže, da lahko v prihodnosti preprečimo številne nevarne posledice globalnega segrevanja, če te meje (1,5 °C) ne presežemo. Potrjuje pa tudi, da je ta cilj še vedno dosegljiv, vendar zahteva hitre in daljnosežne spremembe v vseh vejah gospodarstva, pa tudi na lo-

kalni in osebni ravni. Ne sprašujte se torej več, kaj lahko storimo za to, temveč začnite s tem kar pri sebi doma. Ne nazadnje bi se morali začeti ukvarjati s tem tudi zdaj že v glavnem znani zmagovalci letošnjih lokalnih volitev, saj smo ena najbogatejših in najpametnejših slovenskih občin. Vendar pa denar in pamet ali pa pamet in denar nista vedno oziroma nujno povezana, nikakor pa nista trajna. Spremembe je mogoče doseči tudi drugače, ne le enkrat na štiri leta, z obiskom »važkega cirkusa«, ki nam obljublja vrhunsko in nepretrgoma trajajočo štiriletno predstavo. »Enomandatni« razmislek pa je v primeru podnebnih sprememb seveda nezadosten, saj gre pri tem za tek na dolge proge oziroma že kar za maraton, in to tudi brez predsedniških opozorilno obarvanih pajkic ... •

Besedilo in fotografija: Miha Pavšek

Trzin'c vas gleda

Prometno obveščanje in opozarjanje ob domačih cestah

Minuli mesec smo vas v tej rubriki »dražili« z uvedbo mestnega avtobusa Ljubljanskega potniškega prometa do Trzina in s pripravo celostne prometne strategije Ljubljanske urbane regije. (Ste bili pozorni na ta dva morebitna »korenčka« trzinskih volilnih list?) Vse lepo in prav, a ko se ozremo po cestah pred domačim pragom, je ob njih toliko prometnih znakov in obvestil, da pogosto ne ločimo več zrnja od plev.

Na kratko povedano, kot pravi moja znanka, izvorno Trzinka, sicer pa že več kot desetletje Zgornja Dobenka, je vsega preveč. Če so ob tem na cesti še »ležeči policajci«, lahko te zaradi vseh silnih opozoril in obvestil tudi spregledamo. Še boljše pa je ne spregledati tistih z »liziko«, ker nas to pogosto tudi stane ...

Takole pravijo pravila (9. člen Pravidnika o prometni signalizaciji in prometni opremi na cestah) – za domačo rabo smo izluščili le bistvena:

- *Prometne znake postavljamo poleg vozišča oziroma cestišča ali nad njim, na desni strani v smeri vožnje, in sicer tako, da ne ovirajo prometa vozil in pešcev ter da jih ne zakrivajo udeleženci cestnega prometa ali druge ovire. Če udeleženci cestnega prometa prometnega znaka na mestu, kjer je postavljen, zaradi gostote prometa ali drugih razlogov ne bi mogli pravočasno opaziti, mora biti ta ponovljen tudi na nasprotni, levi strani ceste ali smernega vozišča, če je potrebno, pa tudi nad voziščem.*
- *Vodoravna razdalja med robom vozišča ali odstavnega pasu in najbližjo točko oziroma projekcijo najbližje točke prometnega znaka mora biti na cestah v naselju, če je cesta omejena z robniki in brez površin za pešce in kolesarje, najmanj 0,30 metra, oziroma najmanj 0,75 metra, če cesta ni omejena z robniki in brez površin za pešce, hkrati pa ne več kot 2 metra.*
- *Minimalna vzdolžna razdalja med prometnimi znaki na cesti (razdalja med dvema) mora biti pri najvišji dovoljeni hitrosti do 50 kilometrov na uro najmanj 15 metrov, pri hitrostih od 50 do 90 kilometrov na uro pa najmanj 30 metrov.*
- *Na istem nosilnem drogu sta lahko po navpični osi nameščena največ dva prometna znaka v smeri vožnje, pri čemer pa mora biti znak za nevarnost vedno na vrhu droga.*

Tako, zdaj veste, kako se tem stvarjem uradno streže, in potemtako človek ne ve več, ali smo Trzinci glede tega bližje butalcem (tistih z veliko začetnico ne smemo užaliti!) ali telebanom. Pri nas so vsi znaki resda le na desni, lahko pa vzamete v roke meter ali pa razdaljemer (klasičnega ali kar laserskega) in se lotite preverjanja njihove postavi-

tve pred svojim hišnim pragom (pri sosedu raje ne ...), v vaši ulici ali pa ob kateri od prometnejših trzinskih cest. Obvoznica je seveda izvzeta, saj bi bilo to početje prenevarno, povrhu vsega pa je to državna cesta. Še najpametneje bi bilo, da bi si človek pred prvo vožnjo po našem naselju (ali katerem od njegovih treh delov) ogledal znake ob cesti kar peš ali s kolesom. Tako bi si jih hitreje in lažje zapomnili in bi potem med vožnjo po Trzinu lahko še telefoniral. To slednje je sicer prepovedano, a če hodite kdaj, na primer, po Ljubljanski cesti, lahko brez težav potrdite, da se tudi marsikateri domačin požvižga na to prepoved.

Pa še nekaj vas bo tam morebiti presenetilo (ali pa tudi ne), namreč, da se po tej cesti veliko kolesarjev vozi kar po vozišču namesto po dvignjeni kolesarski stezi, ki je zaradi uvozov precej valovita in mestoma že skoraj skokovita; še posebej tisti s cestnimi kolesi ali »specialkami«. Pa o tem kdaj drugič, ko se bomo seznanili s »čudežem«, ki se mu reče nivojski pločnik in/ali kolesarska steza, kar imamo tudi v Starem Trzinu, na Jemčevi.

Do takrat pa si le oglejte vse trzinske znake in obvestila – samo med uvozom pri Mlakah in skalnim krožiščem pri najboljšem sosedu jih je na dolžini nekaj več kot 100 metrov kar 28, od tega 9 prometnih znakov, med njimi tudi en za kolesarje. Pri tem pa dveh panojev za oglasna sporočila, ki sta bila minuli mesec volilno obarvana, seveda nismo šteli, saj so taki oglasi »minljive« narave. •

Besedilo in fotografija: Miha Pavšek

Takole so nanizani znaki na začetku Mengeške ceste, kjer naj bi zrasel tudi novi dom zaščite in reševanja. Kar preveč vsega, da bi lahko voznik tu, tudi če vozi počasi, vse videl, prebral in ne nazadnje tudi upošteval.

Jesenska šola računalništva

Na Srednji šoli Domžale smo med jesenskimi počitnicami pripravili že četrto jesensko šolo računalništva. Prijavilo se je 12 nadobudnih računalničark in računalničarjev iz zadnj triade, z osnovnih šol Frana Albrehta, Marije Vere in Janka Kersnika Brdo ter osnovnih šol Dob, Ihan, Dragomelj, Rodica in Domžale. Jesenske šole so se udeležili: Urban Brezar, Luka Javoršek, Eva Kvas, Gaj Ravnikar, Tim Jasenc, Ažbe Juhant, Mark Gedrih, Gaja Vdovč, Aleksander Rakun, Val Pokorn, Aljaž Kutnar in Aljaž Lebeničnik. Namen te šole računalništva je bil seznaniti udeležence z različnimi praktičnimi vajami, ki jih izvajajo dijakinje in dijaki v izobraževalnem programu tehnik računalništva.

Prvi dan se je začel s hitrim pregledom zgodovine fotografije, pri čemer je bil predstavljen tudi pionir na tem področju, Slovenec Janez Puhar, nato pa so si udeleženci ogledali delovanje fotografskega aparata – učenci so fotografski aparat razdrli in si ogledali, kako se zrcalo, ki vodi svetlobo do iskala, med proženjem umakne in kako deluje zaklop. V objektivu so si ogledali spreminjanje postavitve zaslonke in proučevali njen pomen za ostrino. Definirali so motiv in kompozicijo in si na praktičnih primerih, na fotografijah, ogledali različne kompozicije, zaradi deževnega vremena pa so svoj fotografski projekt izvedli kar v učilnici. Nato so slike z enostavnim orodjem pregledali, jih po potrebi rahlo popravili in skrčili in pripravili za objavo na morebitnem natečaju za razstavo fotografij. Prvi dan so zaključili z igranjem dvoranskega hokeja v novi veliki telovadnici, kjer so prav vsi pokazali borbenost in voljo do zmage.

Drugi dan so v skupinah po tri upravljali robota LEGO Mindstorms EV3. Najprej so se seznanili z njegovimi sestavnimi deli. Posebej so si ogledali enoto EV3, ki omogoča priklop različnih motorjev in senzorjev in povezavo z računalnikom. Nato so se seznanili še s programsko opremo, ki omogoča programiranje v intuitivnem okolju, zasnovanem na ikonah. Za nalogo so morali izdelati programsko opremo za različne situacije, pri čemer je bil cilj pripeljati robotka čez poligon, hitrejši pa so imeli poleg tega še možnost za uporabo različnih senzorjev za popestritev robotovega odzivanja na poligonu. Kaj hitro pa smo se že lotili prvega projekta, imenovanega Štirikotniki, v katerem so učenci sestavljali različne programe s stopnjevanjem zahtevnosti. Najprej je bilo treba robota premakniti naravnost, nato se je moral premakniti za kot 90 stopinj, sledil je program, ki je robota premaknil v obliki kvadrata in pravokotnika, seveda z uporabo programskega bloka za potek, imenovanega Loop. V nadaljevanju so učenci programirali robota tako, da je prevozil narisani poligon, in se tako seznanili še z drugimi načini gibanja robota. Na koncu pa smo se lotili še programa, ki omogoča robotu sledenje črti s pomočjo barvnega senzorja. Dan so udeleženci zaključili z igranjem namiznega tenisa v plesni dvorani.

Udeleženci med »akcijo«

.....

Podelitev medalj in diplom najboljšim udeležencem delavnice

Vabljeni na zanimive delavnice za nadarjene učence!

Srednja šola Domžale prireja v četrtek, 29. novembra, pisane delavnice za nadarjene učence. Vabijo osnovnošolce iz Domžal in bližnje okolice, torej seveda tudi trzinske osnovnošolce. Udeleženci bodo usvojili številna nova znanja, ki jim bodo v prihodnosti prišla prav na različnih področjih življenja.

Tretji dan so učenci pridobili znanja iz osnov elektrotehnike in programiranja. Najprej so spoznali osnovne pojme, nato pa so sestavili najprej osnovno vezje za delovanje svetleče diode (LED), potem so vezje nadgradili z upravljanjem vklopa in izklopa te diode v ustreznem zaporedju, in sicer s pomočjo atraktivnega mikrokontrolerja Arduino. Zatem so vajo še dopolnili s simulacijo vklopa dveh diod za primer železniškega prehoda. Še več, sprogramirali so še simulacijo semaforja, z uporabo treh diod, in simulacijo vklopa petih takih diod, z učinkom morskega vala, za konec pa še »fade efekt« z uporabo PWM-modulacije na različnih svetlečih diodah. Dan so spet zaključili športno, z igranjem dvoranskega nogometa v veliki telovadnici.

Četrty dan so udeleženci šole računalništva pridobili znanje iz omrežij. S pomočjo simulacijskega orodja CISCO Packet Tracer so nastavili varno omrežje, v nadaljevanju pa so morali postaviti varno domače brezžično omrežje in z njim povezati različne naprave. Prav vsi so nalogo uspešno opravili. Na koncu je bilo organizirano še tekmovanje v programiranju z uporabo platforme CodeCombat in programskega jezika Python.

Po tekmovanju je sledila podelitev medalj in diplom za najboljše.

Mentorji Gregor Cedilnik, Mojca Jager, Borut Jagarinec, Rihard Bonifer in Tadej Trinko smo bili z delom vseh udeležencev nadvse zadovoljni in si jih želimo ponovno videti bodisi na naslednji jesenski šoli bodisi v prvem letniku programa tehnik računalništva. Na šolo se namreč vpiše vsako leto tudi več takih, ki so sodelovali na naši jesenski šoli.

Še podatek o zmagovalcih našega tekmovanja: zmagal je Mark Gedrih, drugo mesto je osvojila Gaja Vdovč, tretje pa Tim Jasenc. Čestitke vsem.

Se vidimo spet prihodnje leto! ●

Tadej Trinko, prof., foto: Arhiv SŠ Domžale

Pozor, pozabljeno kolo!

Spoštovani občani! V soboto, 10. novembra, se je ob kozmetičnem salonu na Mengeški cesti znašlo pozabljeno kolo. Lepo prosim, da mi pomagate najti lastnika. Informacije pošljite na elektronski naslov pozabljeno.kolo@gmail.com ali na telefonsko številko 041 926 446. Uporabna informacija bo lepo nagrajena! ●

Erika K., foto: E. K.

Študijski krožek Etno-fletno znova vabi!

Prva generacija trzinskega študijskega krožka Etno-fletno je upravičeno ponosna na rezultate svojega raziskovalnega dela – na slikanico *Ajdovski kevder*.

Bi radi spoznali kulturno zapuščino svojih prednikov, se poglobili v raziskovanje narodove dediščine in se povezali z domačo skupnostjo? Potem storite to, kar je pred vami naredila že lanska generacija udeležencev študijskih krožkov in začnite obiskovati krožek Etno-fletno.

Ta bo tudi letos potekal pod vodstvom energične in idej polne mentorice Branke Urbanije, na Jefačnikovi domačiji v Trzinu, prvo srečanje pa bo v četrtek, 20. decembra, ob 18. uri.

In kaj lahko pričakujete od teh srečanj? Udeleženci lanske sezone študijskega krožka Etno-fletno so se na rednih srečanjih poglobili v raziskovanje starih poklicev, obrti in značilnih jedi s področja Trzina in okolice, na koncu pa so svoja dognanja strnili v domiselno zgodbo, to opremili z vrhunskimi ilustracijami in nastala je knjiga *Ajdovski kevder*, ki lahko pride prav tako učiteljem in vzgojiteljem kot vedoželjnim bralcem vseh starosti, občini Trzin in Mengeš pa jo lahko ponosno uporabljata tudi kot domiselno protokolarno darilo ob različnih priložnostih.

Mentorica študijskih skupin Branka Urbanija, ki v okviru svoje akademije BUDA izobražuje vedoželjneže tudi na drugih področjih, denimo na področju nevrolingvističnega programiranja (NLP), kreativnosti, umetnosti bivanja in še česa – urnik izobraževanj omenjene akademije najdete na spletni strani buda-academy.org –, obljublja, da bo na Etno-fletno tudi letos barvito, zanimivo, obarvano z domačo pesmijo in dobrotami ali z eno besedo – fletno bo! ●

**Vesna Sivec Poljanšek, foto: Arhiv
Branke Urbanija in Vesna Sivec Poljanšek**

Na Etno-fletno ne gre brez domačih dobrot, kot so pletenice, šarklji, špehovka in druge dobrote, ki jih z veseljem pripravljajo mentorica Branka Urbanija in udeleženci krožka.

*Tako tiho, skromno si živela,
takšno tudi si življenje imela.
Zdaj rešena vseh si bolečin,
nate nepozaben bo ostal spomin.*

ZAHVALA

Življenjsko pot je v 86. letu starosti sklenila naša draga mama, babica, prababica, sestra in teta

Marija Mušič

iz Trzina, iz Ulice pod gozdom 6

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, znancem, sodelavcem in prijateljem za izrečeno sožalje, darovano cvetje, sveče in svete maše. Zahvala gre tudi gospodu župniku Boštjanu Gučku za lepo opravljen pogrebni obred, službi Vrbančič za brezhibne pogrebne storitve, pevcem kvarteta Krt, gasilcem, društvu upokojencev in vsem drugim, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti.

Žaluojači: vsi njeni

Obvestilo o zimskem urniku odvoza bioloških odpadkov

Uporabnike z območja občine Trzin obveščamo, da je 5. novembra začel veljati zimski urnik odvoza bioloških odpadkov.

V zimskem času odvažamo te odpadke vsakih 14 dni, tedensko pa jih bomo začeli odvažati znova marca. Urnik odvoza najdete v preglednici in tudi na spletni strani jpk-prodnik.si.

Javno komunalno podjetje Prodnik

Praznjenje posod za biološke odpadke se izvaja:

- od vključno marca do vključno oktobra na 7 dni;
- od vključno novembra do vključno februarja na 14 dni.

ZIMSKI URNIK PRAZNENJA:

44. teden 2018	ponedeljek, 29. oktober 2018
46. teden 2018	ponedeljek, 12. november 2018
48. teden 2018	ponedeljek, 26. november 2018
50. teden 2018	ponedeljek, 10. december 2018
52. teden 2018	ponedeljek, 24. december 2018
2. teden 2019	ponedeljek, 7. januar 2019
4. teden 2019	ponedeljek, 21. januar 2019
6. teden 2019	ponedeljek, 4. februar 2019
8. teden 2019	ponedeljek, 18. februar 2019

MIKLAVŽEVA TRŽNICA in OBISK MIKLAVŽA

Kdaj: v sredo, 5. decembra 2018
Kje: Ploščad T3

- Miklavževa tržnica: od 15. ure dalje
- Samuel Lucas, Ariana in Miklavž ob 17. uri

Otroci, ki obiskujejo vrtec Trzin, enoti Žabica in Palčica, bodo vabila dobili v vrtcu.
Predšolski otroci, ki ne obiskujejo vrtca Trzin, pa naj nam svoje podatke posredujejo na naslov miklavz2018@gmail.com.

Pokrovitelj:

 OBČINA TRZIN

Organizator:

 Društvo upokojevcov Žerjavčki
 KANJA TRZIN

V primeru dežja Miklavževa tržnica odpade, obisk Miklavža pa se prestavi v telovadnico OŠ Trzin.

SIMBIOZA
SOLA

RAČUNALNIŠKE DELAVNICE na Srednji šoli Domžale

Termin: od ponedeljka, 21. januarja, do petka, 25. januarja 2019, vsako popoldne, od 14. do 18. ure

Prijava na SŠ Domžale:

- osebno v tajnistvu šole, vsak dan do 14. ure,
- po telefonu: 01-724-06-30 ali po
- e-pošti: tajnistvo.ssdomezale@guest.arnes.si

Prijave sprejemamo do četrтка, 17. 1. 2019. Število mest je omejeno, zato pohiti.

“VSE ŽIVLJENJE SE UČIMO!”

SIMBIOZA
MED GENERACIJAMI

Aktivnosti Društva upokojevcov Žerjavčki

- 27. 11.** ob 18. uri: praznovanje 20. obletnice ustanovitve Društva upokojevcov Žerjavčki, v dvorani KUD,
3. 12. ob 8.40: z vlakom iz Mlak v Ljubljano, na veseli dan kulture,
21. 12. ob 16.30: prednovoletno srečanje članov društva, v šoli v Trzinu.

DRUGE AKTIVNOSTI

- **Kolesarji** do nove sezone nabirajo moči s pohodi, kolesa pa medtem počivajo.
- **Pohodniki** hodijo na krajše ali daljše sprehode **ob torkih**, ob 8. uri, izpred Mercatorja.
- **Balinarji** počivajo do toplejših mesecev.
- **Strelci** vadijo streljanje z zračno puško na strelišču strelskega društva v trzinski osnovni šoli, **ob ponedeljkih**, od 17. do 18. ure.
- **Krožek ročnih spretnosti** se je to sezono preselil na Jefačnikovo domačijo – članice ustvarjajo **ob četrtekih**, od 10.30 naprej. V svoje vrste še vedno vabijo tudi nove člane.
- **Pevski zbor** – tudi pevci se pod vodstvom nove pevovodje zbirajo na Jefačnikovi domačiji, **ob torkih**, in prepevajo od 17.30 do 19. ure. V svoje vrste še vedno vabimo tudi nove člane.

Vse, ki še niste včlanjeni v naše društvo, vabimo, da se včlanite po novem letu. Razlog so tako ugodnosti za imetnike članske izkaznice kot velik nabor društvenih dejavnosti.

Še vedno pa pozivamo tudi, da se tisti, ki ste pripravljeni delati za društvo, prijavite kandidacijski komisiji. Kontaktna oseba je Franc Bardorfer, tel. 041 218 196. •

**Zoran Rink, predsednik
Društva upokojevcov Žerjavčki Trzin**

Društvo upokojevcov Žerjavčki Trzin
• 1998–2018 •

VABIMO
na slavnostno prireditev
ob 20-letnici društva,
v TOREK, 27.11.2018, ob 18. uri,
v Kulturnem domu Franca Kotarja,
Trzin, Mengeška 9.

Vljudno vabljeni!

TURISTIČNO DRUŠTVO KANJA TRZIN
IN KNJIŽNICA DOMŽALE,
KRAJEVNA KNJIŽNICA TRZIN

VABITA

NA BRANJE TRZINSKIH ZGODB,
KI SO PRISPELE NA RAZPIS.

BRANJE BO V SREDO, 21. NOVEMBRA 2018, OB 19.30
V JEFAČNIKOV DOMAČIJI V TRZINU,
NA JEMČEVI CESTI 37A.

Uljudno vabljeni!

080 22 36
www.hubat.si

Za toplo zimo in pomlad
kurilno olje
dostavlja HUBAT

BREZPLAČEN PREVOZ ALI PLAČILO NA OBROKE

**DOMAČIM
IN TUJIM
INVESTITORJEM**
Nudimo celovito
podporo in
svetovanje.

- Računovodske storitve;
- Davčno svetovanje;
- Urejanju dovoljenj za delo, bivanje in študij;
- Urejanju davčnega rezidentstva;
- Svetovanju pri davčni in računovodski obravnavi napotnih delavcev;

→ **VEM TOČKA** Parti za podjetja in podjetnike

✉ racunovodstvo@proevent.si ☎ **01/ 300 32 10**

 PROEVENT www.racunovodski-servis.si

VABIMO NA

XVII. PODELITEV PRIZNANJ ZA LEPŠI IN BOLJ UREJEN TRZIN,

ki bo v petek, 30. novembra 2018, ob 19. uri
v dvorani Kulturnega doma Trzin, Mengeška cesta 9.

Na prireditvi si boste ob kulturnem programu
ogledali projekcije posnetkov prejemnikov priznanj.

Innovation
that excites

NISSAN INTELLIGENT MOBILITY

**NOVI NISSAN JUKE.
BREZ KOMPROMISOV PRI TEHNOLOGIJI.**

**ŽE OD 15.000 €*
7 LET JAMSTVA** / 3 LETA VZDRŽEVANJA*****

SISTEM OZVOČENJA
BOSE® PERSONAL®

INTELLIGENTNI AROUND
VIEW MONITOR

REZERVIRAJ TESTNO VOŽNJO ŠE DANES.

AVTOHIŠA MALGAJ
ime s tradicijo | Ljubljana

Avtohiša Malgaj, d.o.o., Tržaška c. 108, 1000 Ljubljana.
Prodaja novih vozil: 01/ 20 00 627, prodaja rabljenih vozil: 01/ 20 00 560,
servis: 01/ 20 00 570. E-mail: info@malgaj.com
ODPRTO OD PON DO PET: OD 8.00 DO 18.00, SOB: OD 8.00 DO 12.00, NED: ZAPRTO

www.malgaj.si

*Cena 15.000 € velja za Nissan Juke 1.6 Visia. **Brezplačno 7-letno jamstvo velja ob nakupu novega osebnega vozila Nissan Juke z Nissan Financiranjem. 7 let jamstva obsega 3 leta tovarniške garancije ter podaljšano jamstvo za 4., 5. leto po programu "As new", 6. in 7. leto pa po programu Basic oz. za 160.000 km, karkoli se zgodi prej. ***3 leta brezplačnega vzdrževanja ali za do 60.000 km za bencinske motorje oz. za do 90.000 km za dizelske motorje. Velja za redne servisne intervale in velja preko Nissan Financiranja. Akcija velja do 30. 9. 2018. Pooblaščen uvoznik: Renault Nissan Slovenija, d. o. o., Dunajska 22, 1001 Ljubljana. Slika je simbolna. Več na nissan.si.
Kombinirana poraba goriva: 7,0 l/100 km. Emisije CO₂: 161 g/km. Emisijska stopnja: Euro 6d. Emisije NO_x: 0,0000 – 0,0524 g/km. Emisije trdnih delcev: 0,0011 – 0,0022 g/km. Št. delcev (x10¹⁰): 0,021 – 37,16. Ogljikov dioksid (CO₂) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona delcev PM₁₀ in PM_{2,5} ter dušikovih oksidov.

ODVETNIŠKA DRUŽBA
PETERNELJ in partnerji
o.p., d.o.o.

Blatnica 1, 1236 Trzin, T: (01) 236 15 50, F: (01) 236 15 55
info@odv-peternelj.si

Cenjene stranke in poslovne partnerje obveščamo, da od dne 1.11.2018 dalje poslujemo na novi lokaciji, na naslovu Blatnica 1, 1236 Trzin (objekt Piramida).

Odvetniška družba
Peternelj in partnerji, o.p., d.o.o.,

Odvetnik Benjamin Peternelj

SADJE ZELENYAVA
FRUTAS
TRZIN

LALI d.o.o. 041 927 640

Ponedeljek - petek:
7:00 - 20:00
Sobota: 7:00 - 19:00
Nedelja in prazniki:
8:00 - 17:00

**MIKLAVŽEVA AKCIJA! OB NAKUPU
NAD 20€ 1KG MANDARIN GRATIS!**